

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.
N.Z. VOORBURG WAL 262
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

HET MARKTLIED:
„WAAROM ZIJN DE BANANEN KROM”

De groote Deense sprookjes-schrijver Hans Andersen.

Mussolini als oorlogsbrijwilliger in 1915.

In het stille, droomerige Kopenhagen, in 'n park midden in de stad, staat het prachtige monument van een niet meer jongen man — met goeden blik, in een levensware, roerend eenvoudige houding vertelt hij van een ver droomenland. Het is de sprookjesdichter H. C. Andersen.

Zijn sprookjes zijn onsterfelijk... al wordt er gezegd, dat er in onzen tijd geen sprookjes meer bestaan.

En toch zijn wij getuigen van menigen levensloop, die even wonderbaar aandoet als 'n sprookverhaal.

Er leefde eens in een schamele vissershut in Schotland een arme kleine jongen, in honger en nood en ellende. De grond was het bezit van een paar lords — het volk bezat niets, maar dan ook heelmaál niets. De jongen wilde het sombere leven van zijn ouders niet voortzetten — het leven, dat niets was dan een moeilijke strijd om het bestaan. Hij wilde het verder brengen, hij wilde zich ontwikkelen, hij wilde naar school. Zijn schoolgeld verdiende hij met aardappelen rooien — hij werd onderwijzer. De armoede van zijn volk dreef hem in de politiek — hij werd lid van het Lagerhuis — en nu is hij minister-president van het Britsche wereldrijk... Ramsay MacDonald.

In een dorp in Slowakije woonde een smid, die een zoon had. De knaap was veehoeder, hij liep op bloote voeten en buiten, in de stille eenzaamheid, dacht hij na, leerde, ontwikkelde zich met de ijverigste inspanning. Hij werd dorpsschoolmeester, huisonderwijzer. Hij hongerde naar hogere ontwikkeling, studeerde en studeerde... Hij werd de grootste kenner van zijn volk en zijn land, de grootste wijsgeer van het Slavendom. Op hoogen leeftijd mengde hij zich in de politiek, streed voor de nationale rechten van zijn volk, werd de schepper en leider van een nieuwen staat — de president der Tsjecho-Slowaaksche republiek... Theodoor Masaryck.

In het huis van een anderen dorpssmid groeide

Vijftien jaar later: de alleenheerscher van Italië spreekt zijn volgelingen toe.

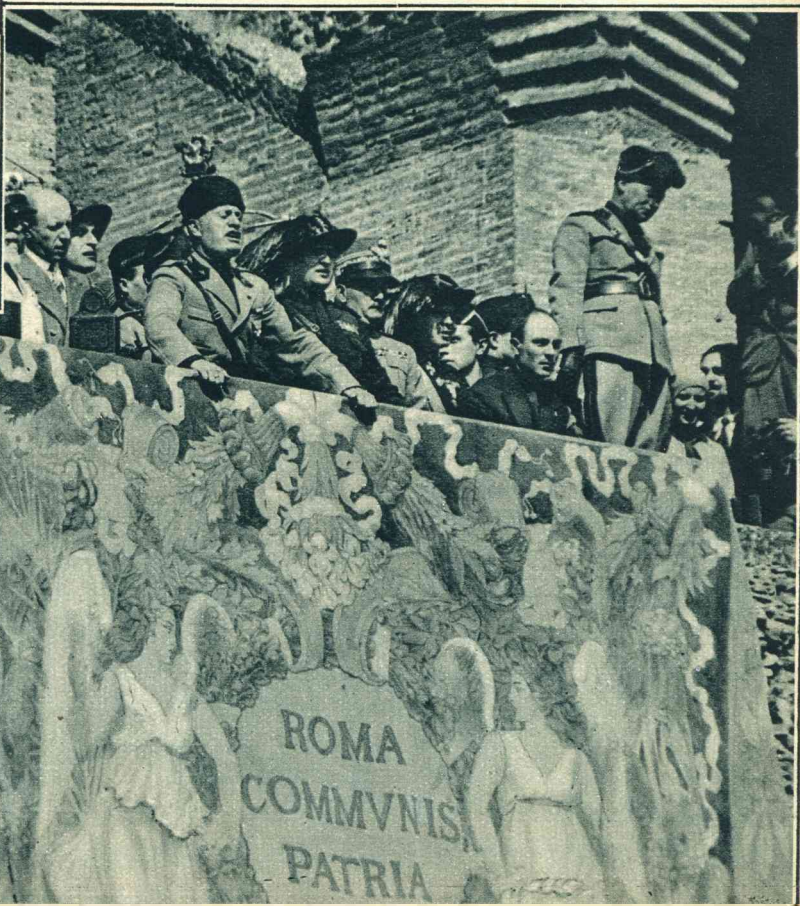
President Masaryck op een volksfeest.

een arme kleine jongen op. De jongen was taai ijverig; hij trok rond, bedelde, verdiende een paar koperen munten als loopjongen en metselaars-knecht, kwam naar Genève, en bezocht daar hongerend de universiteit. Hij werd als radicaal verbannen, en trok naar zijn vaderland terug. Toen kwam de oorlog en met sprookjesachtige snelheid klom hij omhoog. Hij werd de regeerder van zijn volk, 'n staatsman met grooten invloed, de Duce.... Benvenuto Mussolini.

In de ontoegankelijke diepten van den Kaukasus, waar woeste rooversbenden nestelen, woonde 'n Georgische schoenmaker. In zijn hart groeide

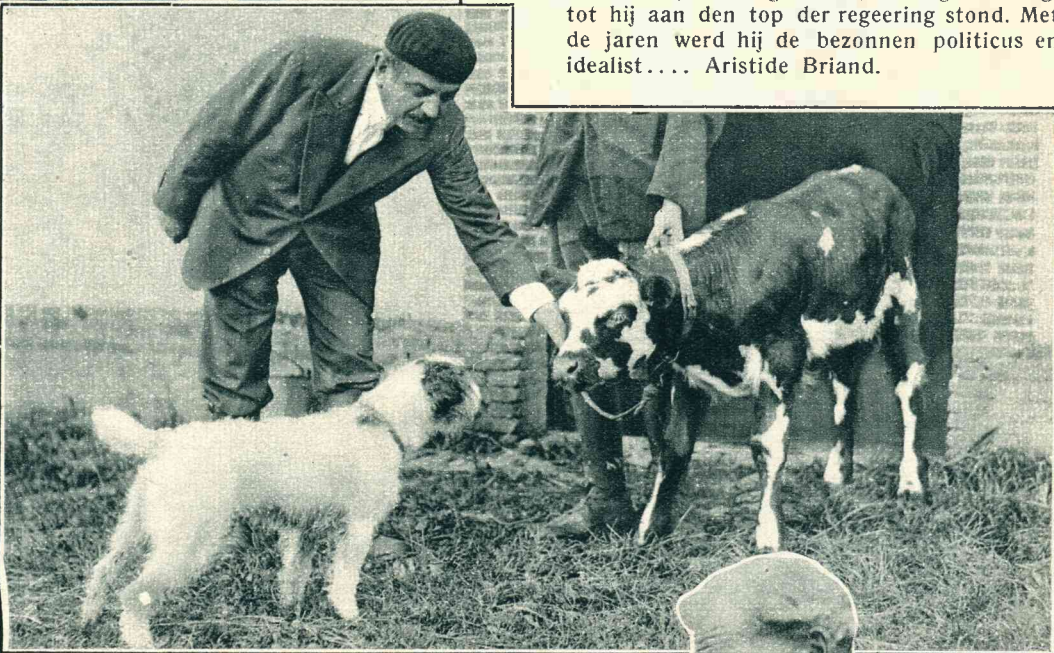
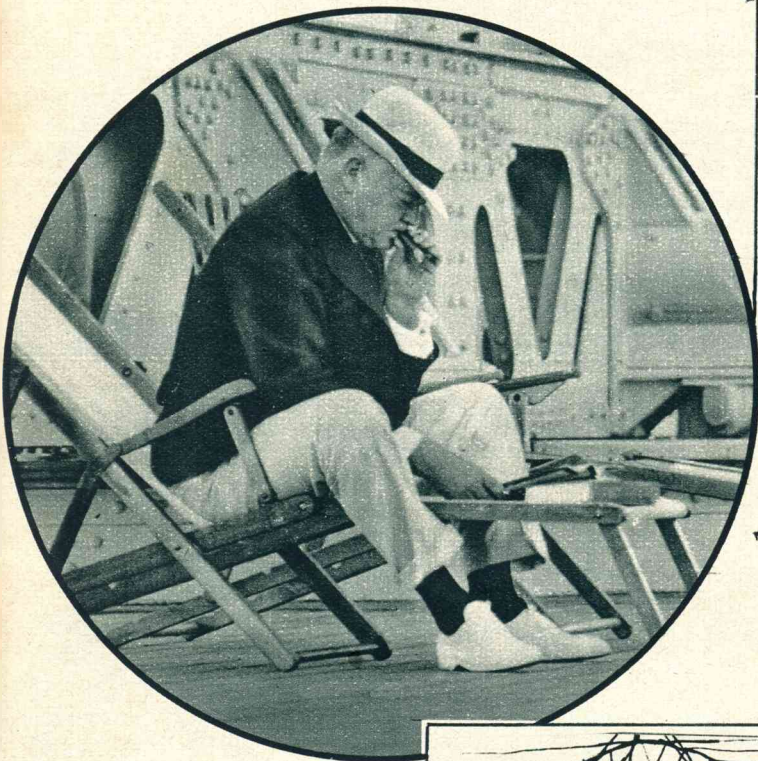
Briand als visscher.

Stalin (met pijp) temidden van zijn partijgenooten.

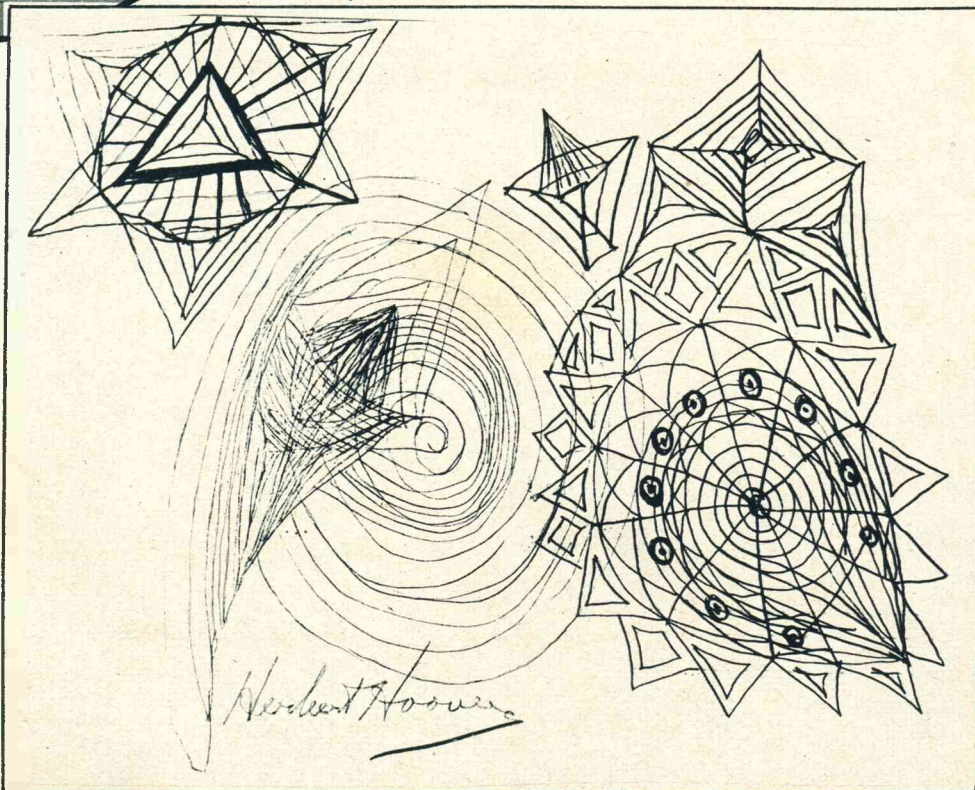
Op zijn boerderij oefent Laval zich in de moeilijke kunst van „toenadering zoeken”, die hem in de politiek zoozeer van pas komt.

Ramsay Mac Donald: het galapak knelt

De president der Ver. Staten, Herbert Hoover, op dienstreis aan boord van den Amerikaanschen kruiser.

Terwijl Hoover geïnterviewd werd teekende hij een stuk papier vol krassen en cirkels. De journalist vroeg hem zijn handtekening er onder te zetten — en zie hier 't resultaat.

haat tegen 't Czarendom. Zijn oproerige natuur brak door. Hij schaarde zich bij de geheimzinnige socialistische partij in Rusland, werkte altijd in 't donker, verkeerde steeds in levensgevaar, werd ontelbare malen gevangen gezet, naar Siberië verbannen zelfs, werd ten slotte beheerscher der Russen — de „roode Czaar”.... Stalin.

Ver vandaar had 'n andere dorpssmid een zoon, die eveneens het hoofd zou worden van zijn land, van het rijkste land ter wereld. De knaap was met zijn tiende jaar wees; hij werd grootgebracht door arme bloedverwanten. Kwakers, die geen ander ideaal kenden dan „Naastenliefde”. Van zijn vader had hij een treffende liefde voor alle nieuwigheden geërfd, voor de techniek, die nog in haar kinderschoenen rondliep. Hij

werd loopjongen, maar tegelijk knutselaar, in den besten zin van het woord. Hij ploeterde en hongerde zich omhoog tot mijnningenieur, werd zelf exploitant. In den wereldoorlog spijzigde hij een wereld van hongerigen, en werd toen minister en president der Vereenigde Staten van Noord Amerika — Herbert H. Hoover.

Op het Fransche platteland, onder de armsten van het dorp, woonde er een arme kleine, maar buitengewoon vlijtige jongen. Hard vechtend om zijn dagelijksche boterham, altijd even arm, ging hij studeeren en spoedig begon zijn openbare loopbaan. Nu is hij een der voornaamste politieke leiders in zijn land, was tot de vorige week nog minister-president van Frankrijk... Pierre Laval.

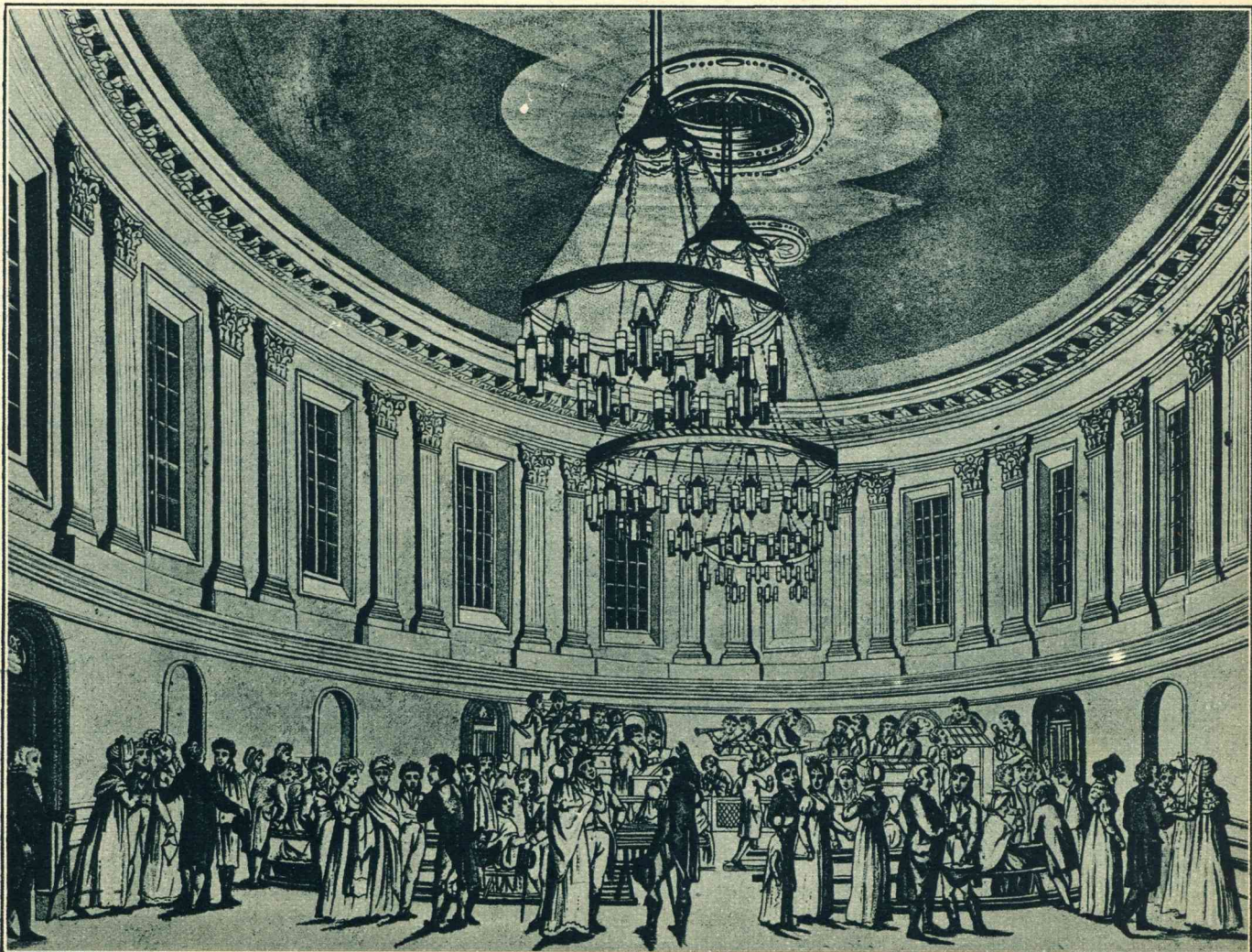
In een Fransche havenstad, in donkere steegjes, in de spelonken, waar zich matrozen en allerlei twijfelachtig volk komt amuseeren, leefde een jongen, de zoon van een kleinen kroegbaas, die met groote oogen de misère van het leven om zich heen zag. Hij groeide op als revolutionnair, anarchist, hater der maatschappij. Hij kwam in het Parlement, werd gevreesd, drong omhoog, tot hij aan den top der regeering stond. Met de jaren werd hij de bezonnen politicus en idealist.... Aristide Briand.

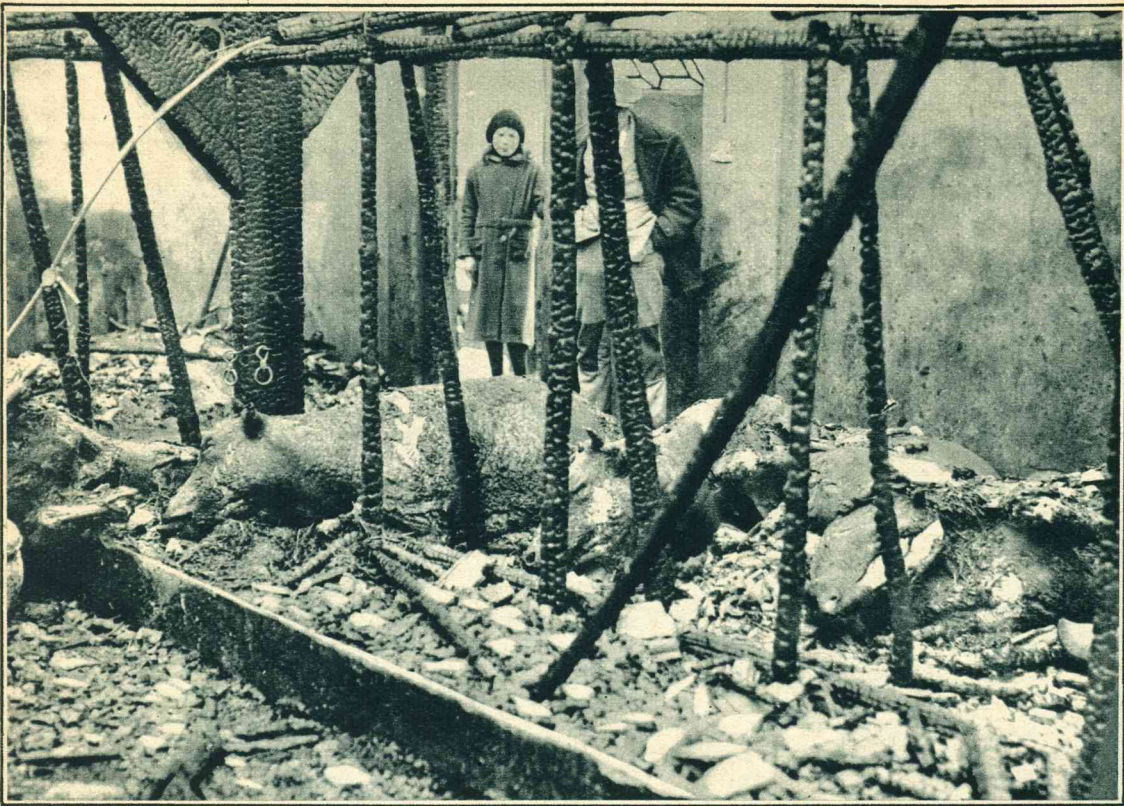

FELIX MERITIS

Nu in de afgelopen week een hevige brand het historische gebouw „Felix Meritis“ ernstig heeft aangetast, wilde het ons voorkomen, dat onze abonnees wel prijs zouden stellen op de reproductie van eenige oude prenten op het fraaie gebouw betrekking hebbende. De bovenste plaat stelt voor het gebouw en omgeving, in het jaar van de ingebruikneming; de juiste datum is 31 October 1788. Felix Meritis werd opgericht door een veertigtal rijke Amsterdammers in 1777, wier bijeenkomsten ten doel hadden, om elkander te onderhouden over zodanige Kunsten en Wetenschappen, als ter bevordering van het Nut en den Bloei der Burgerlijke zamenleving van den meesten dienst zouden geoordeeld worden. Deze „Maatschappij van Verdiensten“, die de zinspreuk „Felix Meritis“ voerde nam snel in bloei toe en kon reeds tien jaar na haar oprichting een prijsvraag uitschrijven voor een eigen gebouw. De eerste prijs werd toegekend aan Jacob Otten Husley, die de opdracht en 70 gouden dukaten kreeg. Beroemd was in „Felix Meritis“ de koepel of concertzaal, waar in den loop der tijden allerlei groote muziekkuitvoeringen werden gegeven, (onderste plaat, kopergravure) maar die tevens ook dienst deed als ontvangzaal voor officieele personen. Waar eens een uitgelezen gezelschap bijeenkwam om naar muziek of voordracht te luisteren, dreunen nu de drukpersen. Een eeuw lang beantwoordde het gebouw aan zijn doel; toen werd het onder den druk der veranderende tijden langzamerhand voor commercieele doeleinden ingericht. Thans heeft het vuur Felix Meritis (hetgeen beteekent: „Gelukkig door Verdiensten“) aangetast. De concertzaal is ongeschonden, maar de voorgevel met zijn beroemde tympan en Corintische zuilen heeft veel te lijden gehad. Het zou zeer jammer zijn als het gebouw gedeeltelijk zou moeten worden afgebroken, of misschien zelfs geheel uit de deftige huizenrij langs de Keizersgracht zou moeten verdwijnen.

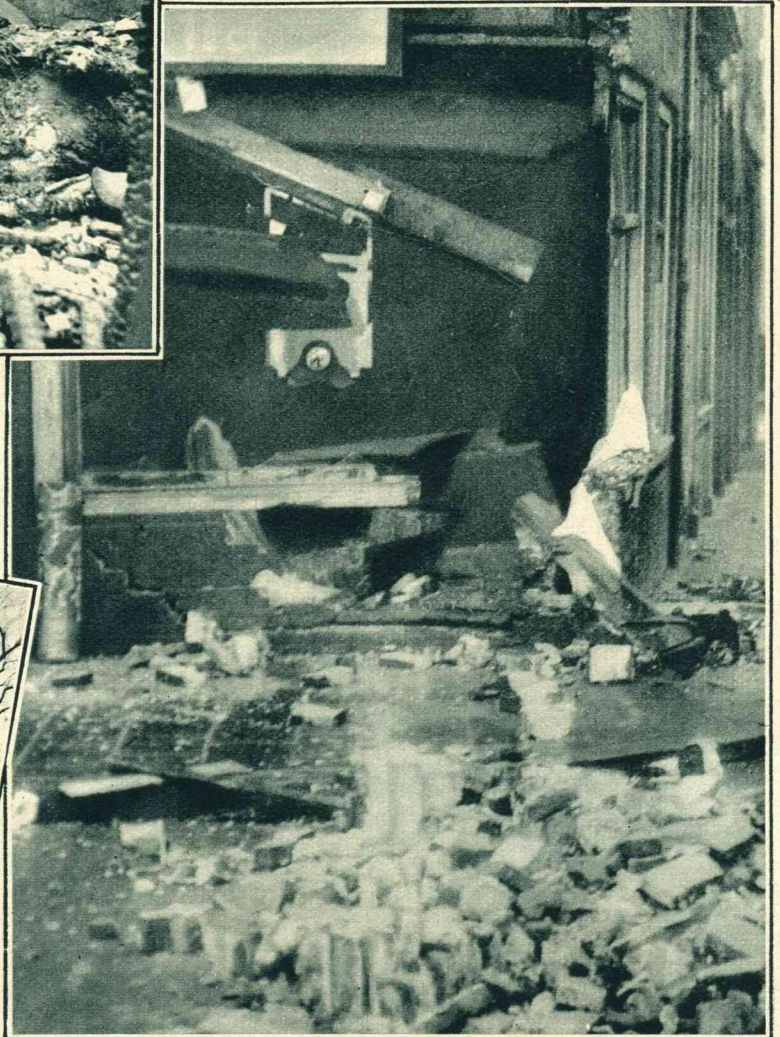

ALLERLEI NIEUWS

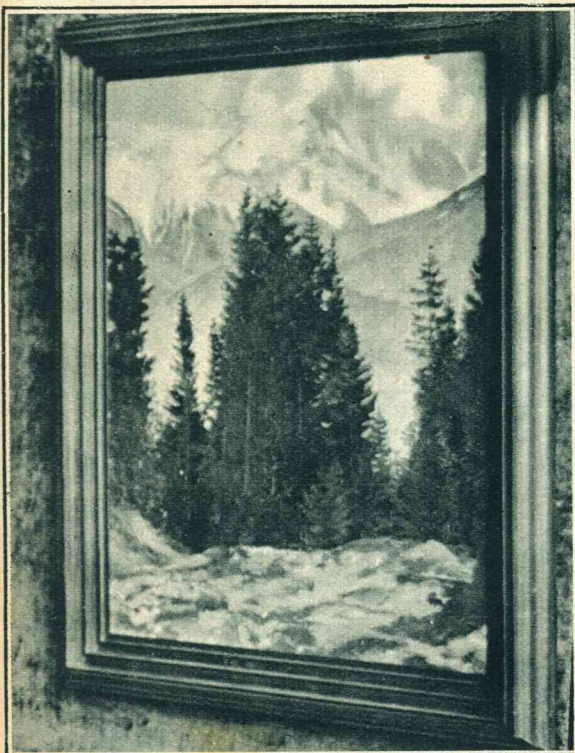

Te Huizen brandde de boerderij van den heer P. Veerman totaal af. 24 koeien verbrandden levend.

De Gooische stoomtram rijdt op een nieuw baanvak, waardoor het verkeer op den Muiderstraatweg belangrijk ontlast wordt.

Te Haarlem vloog een vrachtauto, waarschijnlijk tengevolge van slippen, door den voorgevel van een huis en kwam in de woonkamer terecht. De gevel werd geheel weggeslagen, en de kamer totaal verwoest. Alleen het klokje op de schoorsteenmantel bracht het er levend af.

Door Burgemeester de Vlucht werd in het Stedelijk Museum te Amsterdam de tentoonstelling geopend van schilderijen en teekeningen van H.M. de Koningin. Een dergelijke exposeerde doeken: Het Rhône-dal.

Op het kerkhof te Laren werd ter aarde besteld het stoffelijk overschot van den overleden kunstschilder Evert Pieters.

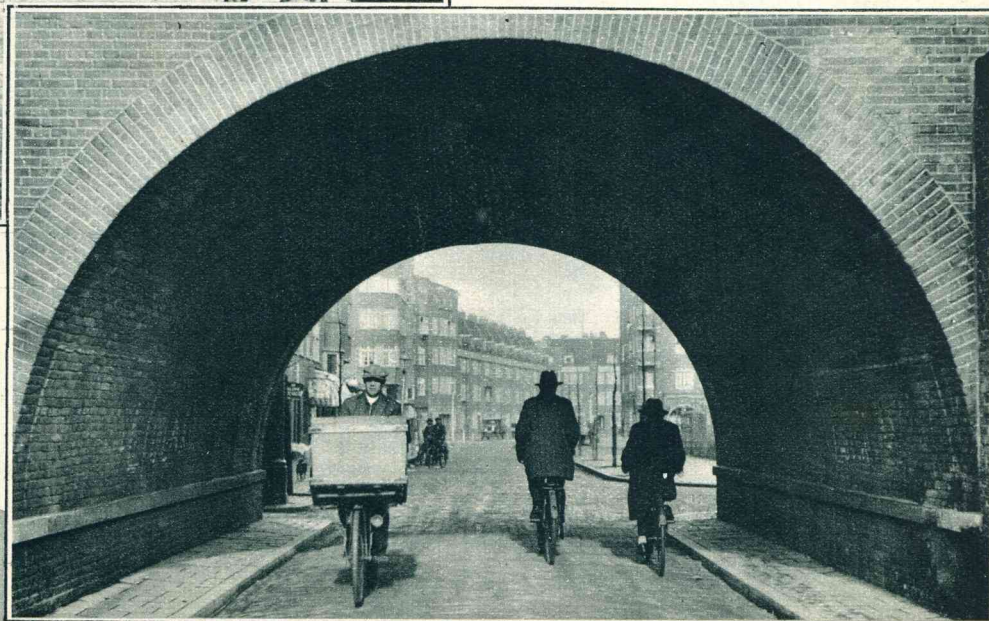
*De huizenblokken
van de Indische
buurt (K.L.M.-foto)*

Het Ambonplein, waar de fraaie katholieke kerk de omgeving beheerscht.

BUURT

*De Soerabajastraat, door
een van de talrijke steenen
poortjes, die deze buurt
rijk is, gezien.*

DE

OOST-INDISCHE

HET AFSCHEID VAN BART KREEFT

Bart Kreeft, die vooral in de dankbare herinnering der ouderen voortleeft, heeft zijn tooneelloopbaan besloten. Honderden van zijn vereders zijn naar den Stadsschouwburg getogen om zijn afscheid bij te wonen en het „slot” voor hem te maken, mooi en grandioos. Te midden van de tooneelisten van het Schouwtooneel heeft hij in „Dokter Klaus” nog eenmaal „de Lubowski”, een van zijn beste rollen gespeeld, met een vitaliteit, welke zijn 78 jaren hoogst onwaarschijnlijk, in ieder geval bijzonder kranig, doen zijn. Van den grooten feestavond hierbij enkele foto's.

Kreeft's geschilderd portret dat een plaats in den Stadsschouwburg zal krijgen.

Guus Kiehl, waarmede Kreeft zoo vaak is opgetreden, kwam zijn ouden tooneelmakker omhelzen.

Ontroerd dankt Kreeft voor de ovaties.

In den Plantage Schouwburg gaat de operette „'n Kind van de Straat”. Annie Verhulst als dienstmeisje behaalt er groote successen in

HERTOG of TUINMAN

Ziedaar een vraag en een titel. Het antwoord op deze vraag vindt u, geachte lezeres en waarde lezer, in den roman die dezen titel draagt en die u bij wijze van premie de volgende meek zal worden aangeboden tegen het zachte prijsje van slechts 12½ cent of 70 centen in een luxe prachtband. Zoo ooit, dan is de aanschaffing van een premie-roman thans voor een ieder onzer lezers zeker gerechtvaardigd. Want „Hertog of Tuinman” is een boek dat zijn lezers perkviert en opvrolijkt, hen tevens menig uur geboeid houdt en ontspanning brengt, hetgeen vooral in deze sombere tijden voor ieder onzer zoo gewenscht is! Met het oog op het geweldige succes dat onze laatste premieboeken mochten oogsten is de opslag van dezen roman aanmerkelijk verhoogd, opdat wij niet wederom duizenden abonnees die op het bezit van onze prachtboeken prijs stellen moeten teleurstellen. Het is daarom tevens dat wij u aanraden zoo spoedig mogelijk dit kostelijk boek van den beroemden schrijver Shirley Brander aan te schaffen, als ’t eenigszins kan bij eerste aanbieding, daar wij er niet voor kunnen instaan dat ook deze roman, gelijk de vorige, niet binnen enkele dagen is uitverkocht. Onze bezorgers en agenten zijn verplicht u onze premieboeken aan te bieden. Gaarne ontvangen wij desbetreffende klachten, waarvoor portokosten worden vergoed. En de inhoud? Wel, we zullen u even aan de twee hoofdpersonen van dit heerlijke boek voorstellen door een fragment te laten volgen waarin de kennismaking tusschen „haar” en „hem” beschreven wordt.

Iris Wyndham had een heele baan versleten van het weelderige tapijt, dat in haar kamer den vloer bedekte, voor hij bij haar aangediend was. Vier stappen voorwaarts, rechtsomkeert, vier stappen terug. Hoe had hij het durven wagen? Waar haalde iemand ter wereld den moed vandaan te weigeren haar paard te roskammen? Natuurlijk kreeg hij zijn ontslag. Hij zou de poort uitvliegen, zoo snel als het hier nog nooit vertoond was. Zij zou hem naar haar vader, Anthony Wyndham, sturen. En Anthony Wyndham wist, hoe hij met onwillige bedienden moest omspringen.

Hoewel zij groot was, maakte zij toch den indruk van slanke teerheid. Haar schouders waren recht en trotsch, en niettegenstaande het feit, dat zij heel slank waren, ging er toch een zekere vrouwelijke kracht van uit. Haar wenkbrauwen waren zwart als de nacht en lagen als twee fraai gewelfde bogen boven haar oogleden. Fiere, gebiedende oogharen overschaduwden groote, grijze oogen, die soms koud konden zijn als de mist en op andere tijden warm als haar hart. Zij droeg een groene ochtendjapon.

Haar meid kwam binnen en deelde haar mede, dat de tuinknecht buiten wachtte.

„Laat hem binnen komen,” zei Iris met iets hooghartig-gebiedends in haar stem.

Hij trad binnen en bleef vlak bij de deur staan. Zoo, dus dit was zijn meesteres met het koperkleurige haar. Lieve hemel, hoe weinig vrouwen verstonden die kunst groenachtige tinten te dragen, wanneer zij rood haar hadden. Sublieme smaak, concludeerde hij en hij lachte haar vriendelijk toe.

Iris trilde van drift. „Dus jij bent de tuinknecht?” vroeg zij.

„Jawel, juffrouw Wyndham.” „Ik hoor, dat je opdracht gekregen had mijn paard te roskammen en dit geweigerd hebt.”

„Jawel, juffrouw Wyndham.” „Waarom weigerde je dat?”

„Omdat ik er niet voor aangenomen ben om paarden te verzorgen.”

„Je bent aangenomen om orders, die je gegeven worden, op te volgen, is dat niet zoo?”

„Orders, die betrekking hebben op den tuin,” antwoordde hij.

„En als ik je nu eens beval... direct weg te gaan... en Lady Jane te gaan roskammen.”

„Het spijt mij geweldig,” zei hij met vriendelijke beslistheid, „maar ook in dat geval zou ik genoodzaakt zijn bij mijn weigering te volharden. Ik ben hier als tuinknecht aangenomen.”

„Je loopt de kans ontslagen te worden, weet je dat wel?”

„Die kans loopen menschen als wij altijd,” was zijn nuchter antwoord.

„Je bent onbeschaamd en weerspannig geweest.”

„Tot mijn leedwezen moet ik dit tegenspreken,” zei Craig. „Ik heb slechts twee feiten geconstateerd. In de eerste plaats ben ik aangenomen om...”

„Ik verzoek je dat niet te herhalen,” zei zij ongeduldig, „ik heb dat nou al drie keer gehoord.”

„En in de tweede plaats ben ik niet van plan, onder welke voorwaarde dan ook, uw paard te roskammen.”

„Heb je er bezwaren tegen, mij te vertellen waarom dan niet?”

„Allerminst. Uw stalknecht is een onbeschofte, stomme, ongezuuten, met zichzelf ingenomen boerenkinkel. En ik heb nu eenmaal van nature hartgrondig het land aan die verwaten boerenkinkels en ben niet van plan me door hen de wet te laten stellen.”

„Maar ik ben geen boerenkinkel,” zei Iris. Zij deed moeite een glimlach te onderdrukken.

„Daar heeft u gelijk in,” antwoordde hij. En hij onderdrukte zijn glimlach niet, maar lachte breeduit.

„Maar waarom weiger je dan mijn orders op te volgen?”

„Juffrouw Wyndham,” antwoordde Craig nog steeds even beleefd als zeer beslist,

„niets zou mij aangener zijn, dan een redelijke opdracht uwerzijds zoo snel mogelijk te mogen uitvoeren. Ik zou bereid zijn trap voor trap de treden van dit kasteel af te kruipen en ze stuk voor stuk te schrobben, als ik wist, dat een dergelijke daad tot uw geluk zou bijdragen. Maar ik hoop, dat u mij begripen zult. Als ik nu naar den stal ga en uw paard roskam, heb ik een nederlaag geleden tegenover uw stalknecht. Als ik ontslagen word, heeft hij op dit terrein althans niet gezegevierd. Ik heb voet bij stuk gehouden, zooals het een heer betaamt. Ik heb gezegd, dat ik uw paard niet zou roskammen, en ik blijf bij wat ik gezegd heb.”

Iris Wyndham stampte met haar voet. „En jij durft me hier zoo maar in mijn gezicht te komen zeggen, dat je er den brui van geeft mijn orders uit te voeren? Jij, jij durft dat? En je zegt me dat zoo maar recht in mijn gezicht?”

„U zou uw gezicht even goed naar het venster kunnen keeren, als u dat beter bevalt,” mompelde Craig. „Op die wijze kan ik u even goed te woord staan.”

„Je bent ontslagen.”

„Jawel, juffrouw. Mag ik nu gaan?”

„Ja, verdwijen maar zoo gauw mogelijk uit mijn oogen en laat ik je niet weer zien.”

Craig boog. „Het spijt mij, wanneer ik u beleedigd mocht hebben,” zei hij. „Dit is alleen te wijten aan het feit, dat de omstandigheden niet meewerkten.”

„Verdwijen.”

„Jawel juffrouw Wyndham.”

Zij kon het gevoel niet van zich afzetten, dat hij lachte, toen de deur zich achter hem sloot. En zij had vrijwel de overtuiging, dat hij in lachen zou uitbarsten, vóór hij beneden aan de trap was. Een oogenblik dacht zij, dat zij flauw zou vallen van drift. Voor den gek gehouden door een doodgewonen tuinman? Haar driftig heen en weer loopen had eensklaps een einde genomen. „Marie!” riep zij. „Marie! Waar ben je?”

„Hier, juffrouw,” kwam Marie om het hoekje van de deur.

„Loop zoo hard als je kunt en zeg, dat die man terugkomt.”

„Welke man, juffrouw?”

„De man, die zonet hier was! Die groote... die knappe... ik bedoel dien tuinknecht. Vluc.”

Maar het volgende oogenblik had zij reeds spijt over haar ondoordachte handelwijze. Waarom had ze hem eigenlijk terug laten roepen? Was hij dan misschien niet onbeschoft geweest? Natuurlijk wel. Hoewel hij zich in zijn onbeschoftheid in behoorlijke taal uitdrukte, deed zulks toch niets af aan het feit, dat hij dienst geweigerd had. Wat had zij zich dwaas aangesteld. Zij zou langs de achtertrap verdwijnen. Neen, dat kon niet meer. Hij zou maar denken, dat zij bang van hem was. Op datzelfde oogenblik kwam Marie binnen.

„Hier is de tuinknecht, juffrouw. Hij zegt mij, dat zijn naam Craig is.”

„Verbeeldt hij zich misschien, dat het mij wat kan schelen, hoe hij heet?”

Craig, die voor de deur stond te wachten, lachte. Binnen nam hij snel schuifelende schreden waar. Iris stem zei: „De gele japon, Marie. Vluc een beetje. Ik bedoel die met de oude kant.”

Toen Marie hem binnenliet, stond Iris bij het

venster. Zij keerde zich om en zag hem koel aan. Zij droeg de gele japon met de oude kant aan den hals. Fier stond zij daar als een prinses, die op haar slaaf neerkeek. De goudgele sleep van haar japon raakte van achteren den grond en liet van voren net even haar fraaie enkeltjes zien. Haar haar stond als een vlamdend aureool uit om haar klein, puntig, wit gezicht. Een zonnestraal, die juist door het venster viel, scheen het eensklaps in laaie vlam te zetten, en hij kon er de oogen niet van afwenden. Zoo perplex stond hij haar aan te staren, dat zij niet kon nalaten te vragen:

„Waar kijk je naar?”

„Naar uw haar,” antwoordde hij, alsof het de doodeenvoudigste zaak van de wereld gold. „Het is zoo mooi.”

„Ik heb je niet naar je opinie omtrent mijn haar gevraagd.”

„U vroeg mij, waar ik naar keek.”

„Bedienden hebben geen bepaalde motieven, wanneer ze ergens naar kijken,” viel zij in.

„U bedoelt, dat verondersteld wordt, dat zij die niet hebben.”

„Mogelijk hebben zij ze wel, maar spreken er niet over.”

„Ben je hier teruggekomen om je onbeschoft spelletje voort te zetten?”

„Ik ben hier gekomen, omdat u naar me gevraagd hebt, juffrouw Wyndham.”

„Ik heb je hier laten komen om je te zeggen, dat je de meest onmogelijke, onbeschofte en slecht-gemanierde tuinman bent, dien ik ooit in mijn leven het ongeluk gehad heb te ontmoeten.”

„Ah,” was alles wat hij antwoordde. „En kan ik nu gaan?”

„Nog niet. Wie ben je?”

„Ik ben Craig, de tuinknecht.”

„Dat weet ik. Ik bedoel... vertel me iets van je verleden. Waar ben je grootgebracht?”

„Nu eens hier, dan eens daar,” antwoordde hij.

„Je hebt meer dan lager onderwijs genoten.” Het leek meer op het constateeren van een feit dan een vraag.

„Ik heb veel gelezen,” zei hij, zonder een spier van zijn gezicht te vertrekken. En als er al een oogenblik een flauwe glimlach in zijn oogen geschitterd had, dan was die onmiddellijk daarop weer weggestorven.

„Ben je altijd tuinknecht geweest?” vroeg zij.

„Och nee,” antwoordde Craig, „er is ook eens een tijd geweest, dat ik een baby was.”

Zij stampte met haar voet. „Waarom antwoord je me niet?”

„Maar ik antwoord u toch,” zei hij, terwijl hij zijn beide handen als verbijsterd naar haar uitstreckte.

„Je draait er om heen.”

„Ieder draait er wel eens om heen.”

„Je doet, alsof je me antwoordt, maar in werkelijkheid smijt je me de vragen weer recht in het gezicht terug.”

„Dat was niet mijn bedoeling,” zei hij ernstig.

„Wat zijn je toekomstplannen? Is het je bedoeling je leven lang tuinman te blijven?”

„Ik zal altijd de bloemen blijven verzorgen,” luidde zijn antwoord. „Bloembedden en bloemen stellen geen lastige vragen en vallen je niet noodeloos lastig met alle mogelijke praatjes.”

„Wil je daarmee zeggen, dat mijn belangstelling in je je niet aanstaat?”

„Moet ik het opvatten als belangstelling, of als nieuwsgierigheid?”

„Van beide een beetje.” Zij ging zitten en keek hem nadenkend aan. Maar zij bood hem geen stoel aan en hij bleef in het midden van de kamer staan. De uitdrukking van zijn gezicht was eerbiedig en vol belangstelling.

Iris zei: „Ik ben zeer boos op je geweest.”

„Jawel, juffrouw Wyndham.”

„Nu ben ik niet boos meer.”

„Ik dank u.”

„Is dat alles, wat je te zeggen hebt?”

„Wat zou ik anders kunnen zeggen?”

„Met het oog op de onbeschaamdheid, die je ten-toongespreid hebt, zou ik zoo meenen, dat je nog wel wat anders zeggen kon.”

„Ik zal op mijn knieën neervallen, wanneer ik daarmede uwe Hoogheid een genoegen kan doen,” antwoordde Craig. Zijn gezicht bleef strak als was het van marmer.

„Je houdt me voor den gek.”

„Ik zou het niet in mijn hoofd durven halen.”

„En toch is het zoo!” Zij stond op en begon opnieuw de kamer op en neer te loopen met licht opgetrokken wenkbrauwen. „Te denken,” ging zij voort, „dat ik je hier laat komen, terwijl je me als antwoord daarop in mijn gezicht staat uit te lachen.”

„Als u ’t goedvindt, zal ik verdwijnen,” antwoordde hij.

„Je blijft zoo lang, tot ik het goedvind je te laten gaan.”

„Jawel, juffrouw Wyndham.” Hij leunde op een voet, terwijl zijn gezicht als uit graniet gehouwen scheen.

Denk er aan, ook dit boek bevat een prijs-raadsel met een prachtige boekenkast als hoofdprijs, benevens Twaalf Geldprijzen!

17½ cent

DE BEEENDRIEGE

Dat heeft uw vader me gegeven," antwoordde de kapitein. „En als u nu een minuutje wilt luisteren, zal ik u de heele geschiedenis vertellen, dan zult u 't zelf zien. Vooreerst moest ik u maar vertellen, dat dit schip van mij hoort. Nu, ik was in Honolulu — zonder lading, wel te verstaan — toen uw vader op een avond aan boord kwam, en me huren wou voor drie maanden kruisen hier in de buurt. Hij noemde 'n ordentelijken prijs, en betaalde vooruit, en ik sloeg toe. Toen gaf hij me dat lijstje met havens; hij zei, dat zijn zoon op een bark was, die Upolo heette, en dat hij hem zoo gauw mogelijk op wou sporen, en hij beloofde een extra'tje aan alle mannen, als we voortmaakten. Dat is al wat ik weet over het doel van mijn reis. Enfin, om 't kort te maken — we vertrokken, en we waren net ten zuiden van de linie, toen 't ongeluk gebeurde."

Kapitein Laynton aarzelde, speelde met zijn leege glas en kuchte.

„Ga door!" zei Wallen een beetje scherp.

„'t Was zoowat vier uur 's middags," vervolgde kapitein Laynton. „Uw vader was alleen hier in de kajuit. We hoorden een schot, holden naar beneden, en we riepen hem, omdat we 't gek vonden, dat hij in die opschudding ook niet kwam kijken. We kregen geen antwoord, toen sloegen we de deur open, en vonden hem dood op den vloer liggen."

„U bedoelt," vroeg Wallen met strakke lippen, „dat hij zelfmoord gepleegd heeft?"

„Nee! Wacht even!" Kapitein Laynton schudde het hoofd. „Dat was 't niet. God weet, hoe 't gebeurd is. Het ding ging af — dat is alles. Hij was zoo'n automatische patent-revolver aan 't schoonmaken. We vonden een flesch olie, een poetslap en een stalen borsteltje op den grond. En..." Laynton schonk zijn glas nog eens vol, dronk het leeg en veegde zich met den rug van zijn hand den mond af. „Enfin, ik probeer 't je zoo kort mogelijk te vertellen — we hebben hem natuurlijk in zee begraven."

Wallen keerde zich af en keek door een van de voorraampjes. Kapitein Laynton stond hem tegen. Hoeveel moest hij er van gelooven? Dat zijn vader de Monleigh had gehoord en mee had gevaren — ja; maar dat zijn dood een ongeluk was... hij dacht aan den achtergrond van zijn vaders leven, aan den aanslag op zijn eigen leven. Een ongeluk? Nooit! Er was zelfs geen twijfel meer aan. „Ga nooit naar 't Oosten!" Het was geen ongeluk. Zijn vader was op dit schip vermoord.

En toen moest hij opeens hard slikken. Het was om hem te redden, dat zijn vader de Monleigh had gehoord en naar 't Oosten was gekomen! Want volgens die lijst van havens had zijn vader zich op de hoogte weten te houden van zijn gangen, had hij op de een of andere manier geweten, in welk gevaar hij zich bevond, en terwijl hij hem probeerde te redden, was hij zelf vermoord. Er kwam een ijzige, onbarmhartige hartstocht in Wallen op. Iemand hier op 't schip was de moordenaar! Zou deze man hier 't zijn? Wat stak er toch eigenlijk achter dit alles? Het was een lange arm van wraak, die uit kon reiken naar dat grijze, stille huis in Californië, naar Singapore, naar dit schip, naar dat smoorheete geteisterde schip, waarvan hij, vreemd genoeg, de eenige overlevende was! De rekening, die hij had af te betalen, was boven alle schatting gestegen — zijn vaders leven! Goed! hij zou haar betalen!

Hij keerde zich langzaam om, uiterlijk kalm en beheerscht, en keek kapitein Laynton in 't gezicht.

„Had mijn vader een inlandschen knecht bij zich — een zekeren Gunga?" vroeg hij.

„Nee," antwoordde de ander. „Hij was alleen." Wallen knikte.

„Wat hebt u me nog meer te vertellen?"

„Niet veel — behalve wat u waarschijnlijk zelf wel kunt begrijpen," zei kapitein Laynton. „Ik ben hard de Straat van Makassar doorgestoomd

door Frank L. Packard

en naar de dichtstbijge haven van 't lijstje gegaan — Pobi. Uw vader had me voor drie maanden betaald, en al zeg ik 't zelf, als ik een overeenkomst sluit, houd ik me eraan. Als ik u binnen de drie maanden vinden kon, wou ik 't doen. Ik weet niet, waar uw vader zoo'n haast om had, ofschoon ik natuurlijk begreep, dat hij u hier op die handelsposten met post of telegraaf niet bereiken kon; maar ik geloofde vast, dat 't iets ontzaglijk belangrijks was, en ik dacht, dat u wel zou weten, wát 't was."

Het was bijna een vraag, heel natuurlijk en terloops gesteld — als er in den klank van de stem niet iets was doorgestraald van de gretigheid, die hij probeerde te verbergen.

„Ik heb er geen flauw idee van," zei Wallen kalm.

„O neen?" Nu althans keek Laynton hem recht in de oogen. „Da's kolossaál vreemd! Een mensch getrouwt zich niet gauw de kosten, om zoo'n schip te huren, als hij er geen heel goede reden voor heeft, en..."

„Mijn vader zal zijn reden wel geweten hebben," veronderstelde Wallen rustig. Toen vroeg hij snel: „'t Is nu maar de vraag, wat u van plan bent, kapitein."

„Nou," zei kapitein Laynton, „ik dacht, dat ik, dat al gezegd had. Als ik een contract gemaakt heb houd ik 't ook. 't Staat aan u, meneer Wallen. 't Duurt nog, laten we zeggen, twee maanden, voor die huur afloopt, en tot zoolang kunt u over de Monleigh beschikken — in uw vaders plaats. Da's eerlijk, is 't niet zoo?"

Wallen antwoordde niet dadelijk. Op het eerste gezicht leek het eerlijk en prijzenswaardig. Zou hij den man verkeerd beoordeeld hebben? Het was waar, zijn verhaal had volkomen eenvoudig en oprecht geklonken; en in verband met dat verhaal gedroeg de kapitein zich niet anders, dan een eerlijk mensch paste. Maar toch had hij reden genoeg, om niet alleen kapitein Laynton, maar iedereen te mistrouwen, die aan boord van het schip was, waarop hij meende, dat zijn vader vermoord was. Twee maanden, als hij het aanbod van den kapitein aannam. Hij zou twee maanden den tijd hebben, om door te dringen tot den bodem van dat duivelspel — en tevens zou hij zichzelf twee maanden lang blootstellen aan dezelfde ongeziene belagers, die verantwoordelijk waren voor zijn vaders dood. Als hij maar eenig houvast had, om op te werken. Houvast? Ja, hij had houvast! Drankhuis-Sam van Singapore! Dat gaf den doorslag.

Kapitein Laynton nam het woord weer.

„Ik zou zoo zeggen," zei hij bijna beleedigd, „dat ik onmogelijk fideeler kon spreken — kon ik wel?"

„Nee," gaf Wallen nu onmiddellijk ten antwoord. „Ik zal uw aanbod aannemen, kapitein, en ik dank er u hartelijk voor."

„Goed," zei kapitein Laynton vlot. „Als dat in orde is — wat zijn de orders? U wilt de modderhaken zeker niet naar beneden houden, hier in Pobi, wel? We hebben stoom op, u hoeft maar te spreken en we zijn weg."

Wallen liep naar de kajuitdeur en deed die open.

„Laten we dan alstublieft maar direct gaan!" antwoordde hij. „Ik geloof dat we 't beste den kant van Singapore op kunnen gaan! Ja, laten we eerst maar eens zeggen Singapore."

„Uitstekend," zei Laynton. „Singapore dus! Maar wacht u nog even, meneer Wallen." Hij ging naar een kleine ijzeren kast, die ingebouwd was onder zijn kooi, deed die open, en kwam terug met een groote gele envelop, die hij Wallen overreikte. „Dit zijn uw vaders papieren," legde hij uit. „Ik heb ze bij elkaar gezocht en weggesloten. De rest van zijn dingen — kleeren en zoo, waar u misschien plezier van kunt hebben, tot u zelf nieuwe spullen

kunt kopen — liggen nog in de hut naast de uwe."

„Dank u," zei Wallen ernstig, terwijl hij het dek opstapte.

No. 3

VIERDE HOOFDSTUK — DE VERMINKTE HAND

Wallen wendde zich gretig tot haar, toen ze bij hem kwam aan de reeling — en heimelijk wierp hij een bewonderenden blik op haar gezicht, nu in 't maanlicht, zooals hij het ook gedaan had, iederen keer als hij de kans kreeg, over de dinertafel in de groote kajuit, een paar uren tevoren. De vlugge glimlach van antwoord, die zoo spontaan op haar lippen en in haar oogen kwam, was een heerlijkheid; het resolute kinnetje, de zelfbeheersching en het zelfvertrouwen, die eveneens uit haar mond en oogen bleken, waren een aantrekkelijkheid te meer; en er school scherts in dat gezichtje, waardoor het heerlijk pikant en verlokkelijk werd; en in de diepe, wonderdiepe bruine oogen, die hem zoo onbevreesd aankeken, stond een verzekering van onbeperkt vertrouwen, en het bruine haar, dat woelde en speelde in het briesje, was betooverend in zijn luchtigheid.

„U bent natuurlijk doodelijk benieuwd, hoe ik hier aan boord kom," groette ze hem lachend. „Of heeft de kapitein 't u al verteld?"

„Nee," antwoordde Wallen; „ik wou 't veel liever van u zelf hooren. Ik vond het diner geen erg geschikte gelegenheid voor zoo'n soort conversatie, en ik wist niet, waar u gebleven was, toen 't af was geloopt, maar ik heb hier eeuwigheden op 't dek staan wachten om u te vragen... enfin, van alles. Ik begon juist bang te worden, dat u vanavond heelemaal niet meer zou opdagen."

Zij antwoordde niet aanstonds — zij leunde over de reeling, kijkend naar het lichtend gewemel, dat langs den wand van het schip gleed.

„U komt uit het Westen — wat wij hier het Westen noemen, meneer Wallen," sprak ze eindelijk ernstig, „en misschien kent u 't Oosten niet zoo heel goed — tenminste het buiten-Oosten, zooals ik 't altijd noem. De conventies zijn hier... heel anders. Ik weet zeker, dat u 't in uw hart afkeurt, dat ik hier aan boord ben; u vindt, dat ik mijn vader of mijn moeder of mijn broer bij me moest hebben, of op z'n minst het een of andere vrouwelijke gezelschap, en in plaats daarvan heb ik alleen... dit."

Ze trok haar hand uit den zak van haar rok, en in de open palm, die zij op de reeling liet rusten, lag een klein, maar zeer bruikbaar automatisch pistool.

Het kwam plotseling, onverwacht; hij schrok er een beetje van. Hij staarde effen naar het fraaie zilveren beslag van het wapen, dat glinsterde in de manestraten.

„Maar... hoe komt u ergens, waar dat... dat noodig is?" vroeg hij, een beetje verlegen.

Zij schudde het hoofd, terwijl ze het wapen weer in den zak stak.

„Zoo bedoel ik 't niet — dat 't noodig is," antwoordde ze. „We zijn op het schiereiland grootgebracht met vuurwapens, zoowat zoolang we loopen kunnen — en bij ons passen de conventies zich aan bij de omstandigheden om ons heen. Als je naaste buurman — blanke bedoel ik — een aantal mijlen ver woont, wordt 't onzinnig, een chaperonne te eischen, of er ook maar aan te denken. Iedere vrouw moet hier" — ze lachte hem vlug toe — „zichzelf chaperonneren. 't Is hier heel anders dan," ze lachte nu ongedwongen, vroolijk, „dan bijvoorbeeld in Vassar. Daar ben ik twee jaar geweest. En u ziet zelf, meneer Wallen, als je hier ergens heen wilt, is 't eenvoudig een kwestie van de eerste gelegenheid aangrijpen, hoe die ook is. Ik heb zelfs dikwijls weken achter elkaar, op vaders schoener, met enkel Maleiers gevaren. En," weer klonk haar lach vroolijk op, „'t is heusch een veel prettiger leven dan in Vassar!"

Hij lachte nu met haar mee.

„En dus?” drong hij.

„'t Is een heel eenvoudig geval,” zei ze. „Ik ga een lang uitgestelde visite maken bij mijn oom en tante op Sumatra. Wij wonen — dat wil zeggen vader en ik — op Menado, even ten noorden van de Straat van Makassar. We hebben daar een dokter-zending en een kleine kolonie, maar we krijgen van de buitenwereld niets te zien dan af en toe een koopvaardijship. Dus toen kapitein Laynton binnenliep, om een paar dagen slecht weer te ontwijken, zag ik de gelegenheid, waar ik 't zoeven over had. Hij zei, dat hij een serie havens moest aandoen, te beginnen met Pobi, en op 't eind Singapore. Nu, in Singapore kan ik makkelijk passage krijgen naar Sumatra, en dat is de heele geschiedenis. U ziet,” ze was nu nederig ernstig, „ik ben heel precies geweest, omdat ik begrijp, dat u nu eigenlijk de baas bent, en als u er al te erg tegen was, kon u me in de eerste haven aan wal zetten.”

„U aan wal zetten!” riep Wallen glimlachend uit. „Kun je nèt denken! Bovendien doen we geen havens meer aan voor Singapore. En,” sprak hij in plotselinge inspiratie, „ik zal u wat anders vertellen — we kunnen u hier vandaan naar Sumatra brengen, als u wilt.”

„O, zoudt u dat willen doen?” riep ze opgewon-

den. „Dat zou heerlijk zijn. Maar,” aarzelde ze, „'t is eigenlijk te veel gevraagd.”

„'t Is heelemaal niets gevraagd!” verzekerde hij haar met warmte. „'t Genoegen is heelemaal aan mijn kant. U zult er wel alles van gehoord hebben. 't Schijnt, dat de Monleigh de eerste twee maanden tot mijn beschikking staat, en... enfin, 't spijt me alleen maar, dat de reis van Singapore naar Sumatra niet langer is.”

„'t Is vreeselijk aardig van u!” hernam ze opgetogen. „Ik weet niet, hoe ik u danken moet.” Haar hand, koel en zacht, raakte licht de zijne.

Hij vatte die hand vrijmoedig.

„Dus dat is dan afgesproken, juffrouw MacKay!” zei hij.

Ze trok haar hand terug, knikte vroolijk met 't hoofd; en toen kwam er over de donkere oogen, die lachend in de zijne keken, opeens een waas.

„Ik heb nog nooit zooiets vreemds gehoord als dit,” zei ze, „over u, en... en uw relatie met dit schip. En — ik had 't u al eerder willen zeggen, maar ik wist niet goed hoe — over uw verlies — uw vaders dood — ik vind 't zoo verdrietig, meneer Wallen.”

„Dank u,” zei hij kalm, en voor een oogenblik keerde hij zich af. Zijn vaders dood! Dien had hij zich nog niet eens goed bewust kunnen maken, behalve in dat koude, onmeedoogende verlangen

naar wraak op den man of de mannen, die schuldig waren aan moord op zijn vader. En nu brachten haar woorden dat besef weer vooraan in zijn geest. Hij zag het opnieuw onder de oogen. „Kunt u me iets over hem vertellen — hoe 't gebeurd is, juffrouw MacKay?” vroeg hij ernstig.

„Alleen wat kapitein Laynton u waarschijnlijk al verteld heeft,” antwoordde ze langzaam. „'t Is vóór Menado gebeurd, weet u... vóór ik aan boord kwam.”

„Ja, natuurlijk,” zei Wallen; en toen opeens: „Kende u kapitein Laynton, of iemand van de officieren, al vroeger, juffrouw MacKay?”

Zij schudde het hoofd.

„Neen,” antwoordde ze. „Ik geloof niet, dat de Monleigh ooit vroeger in deze wateren geweest is. Ik geloof, door wat ik den kapitein heb hooren zeggen, dat hij gewoonlijk op de kust van Midden en Zuid-Amerika voer. Maar ze zijn allemaal erg vriendelijk tegen me geweest, en ze hebben me buitengewoon beleefd behandeld, zoolang ik aan boord ben.”

„Dat doet me plezier,” zei Wallen. „Ik vond 't nogal een ruw stelletje — de matrozen bedoel ik.” Hij was van houding veranderd, leunde nu met den rug tegen de reeling en toen hij het dek langs keek bleef zijn blik gevestigd op het radio-huisje. Er scheen daarbinnen geen licht. Hij wees er naar met een hoofdbeweging.

„Nu valt me ineens iets op,” zei hij.

„'t Is nogal gek, dat ik geen marconist gezien heb — hij was niet aan tafel ook.”

„O ja, dat was „hij” wel,” zei ze lachend. „Ik ben de marconist.”

„U — wát!” Hij keek haar verbaasd aan.

„Nu ja, natuurlijk niet echt,” verbeterde ze. „'t Was maar een grapje, of tenminste, een half grapje — ofschoon 't geval eigenlijk te ernstig is, om grapjes over te maken. Arme meneer Kane! Maar 't is waar, dat ik aan 't toestel zit, voor zoover 't noodig is — wat natuurlijk practisch zoowat niemendal is, want zooals u weet hebben schepen als dit alleen radio aan boord, omdat de wet het voorschrijft. 't Is in dat slechte weer gebeurd, waar ik 't zoeven over had. Meneer Kane, de marconist, is geslipt of op een andere manier van een der ladders op 't benedendek gevallen — niemand schijnt te weten, hoe 't gebeurd is. Daar vonden ze hem liggen, buiten kennis, en hij was nog steeds bewusteloos, toen de Monleigh in Menado kwam. Onze dokter zei, dat het schedelbreuk was, en meneer Kane had alleen kans, als we hem aan den wal lieten — dan kon hij tenminste behandeld worden; want er is hier natuurlijk geen dokter aan boord.”

„Jawel — maar u?” vroeg Wallen snel. „Wat weet u van radio?”

„Alweer oostersche toestanden,” zei ze hem glimlachend. „Vader heeft een paar jaar geleden op onze plantage een klein station ingericht, en een vriend van hem op een ander eiland ook. We hebben er veel plezier mee gehad, en toen heb ik er natuurlijk mee om leeren gaan. Maar nu eens wat anders, meneer,” ze sprak met plotselinge strengheid, „we vergeten, dat u nog altijd een patiënt bent; en in plaats dat ik u zeg, dat u beter op uzelf moet passen — daar kwam ik juist voor naar u toe, toen ik u hier alleen op dek zag staan — houd ik u nog op ook. Breng mij alstublieft naar beneden, meneer Wallen.”

„Naar beneden! Nee toch!” protesteerde hij. „'t Is nog vroeg.”

„Ja toch!” hield zij vol, vroolijk bevelend, en zij ging hem voor over het dek. „U had eigenlijk niet eens op mogen staan om aan tafel te komen, weet u dat wel?”

Omdat hij niet anders kon, volgde Wallen haar, het trapje af en de kajuit

Een sneeuwdag in Londen: De treinen verlaten het King Cross station

*Een sneeuwdag in Londen:
gezicht op de Tower Bridge.*

in. En daar, zich niet storend aan zijn goedmoedig gemopper, bleef ze staan en keek hem aan op een eigenaardige, moederlijke manier, tot hij zich gedwongen voelde, naar de deur van zijn hut te gaan — en toen, met een opgewekt „wel te rusten”, was ze weg.

„Wel allemachtig!” zei Wallen zacht bij zichzelf. Hij deed de knip op de deur, sloot met zorg de patrijspoort, draaide licht aan, en zittend op den rand van zijn kooi staaarde hij naar den grond. „Wel allemachtig!” herhaalde hij zacht; en toen, somber: „En 't is nog maar drie dagen naar Singapore, en... ze heeft niet gezegd wáár op Sumatra — maar dat kan nooit meer zijn dan hoogstens drie dagen.”

Hij ging plotseling rechtop zitten en haalde de envelop uit zijn zak, die kapitein Laynton hem gegeven had. Hij had die nog niet nagezien. Hij scheurde de envelop open, schudde den inhoud uit op de kooi, en floot zachtjes.

Het eerst viel hem een pakket heldere, nieuwe Amerikaansche bankbiljetten van honderd dollar in 't oog. Hij telde ze verwonderd — vijfduizend dollars. Hij legde ze neer en nam een portemonnaie op. Er was wat zilvergeld in en een paar kleine biljetten.

Wallen ging, een beetje verbluft, met de hand over de oogen, en zette toen zijn onderzoek voort. Er was een portret, een beetje verbleekt, een beetje ouderwetsch — het portret van een zeer mooie vrouw. Hij keerde het om. Op den achterkant stond geschreven: „Elizabeth Powers Wallen.”

Zijn moeder! Hij had zijn moeder nooit gekend. Lang hield hij de foto in de hand, starende op het gezicht, dat hem nu scheen toe te lachen — toen legde hij het eerbiedig opzij.

Er waren verder nog een stuk of twaalf papieren; hypotheeken ten gunste van zijn vader, en verschillende effecten, tot een waarde van vele duizenden dollars — driehonderdzestigduizend, schatte hij, als hij de effecten op pari rekende.

Het laatste kreeg hij een kleine gezegelde envelop in handen. Hij opende die met een vreemd gevoel van opwindung. Misschien vond hij hier de oplossing van het geheim van zijns vaders plotselinge dood, en... Neen! Het was zijns vaders testament, een korte, duidelijke formule, die alles naliet „aan mijn zoon, Stacey Wallen, dien ik belast met de zorg voor mijn trouwen dienaar Gunga, zolang die leven zal”.

Wallen stond op en liep heen en weer door de benepen ruimte. Gunga! Het testament was geschreven in San Francisco, twee jaar geleden. Waar was Gunga nu? Dood misschien — want die twee waren onafscheidenlijk, en Gunga was niet met zijn meester aan boord gekomen, op Honolulu — dat had kapitein Laynton tenminste beweerd. Kapitein Laynton! Wallen staaarde naar de voorwerpen, die op de kooi lagen uitgespreid — langzaam kwam de overtuiging in hem op, dat hij den commandant van de Monleigh heel verkeerd beoordeeld had, en inwendig maakte hij zijn excuus, dat hij zoo voorbarige conclusies getrokken had.

Hij begon alles te overpeinzen, wat er sedert dien morgen gebeurd was, en dwong zichzelf, er kalm en logisch over na te denken.

Ten slotte had hij zelfs geen schijn van bewijs, dat de dood van zijn vader aan iets anders te wijten was, dan aan een ongeluk. 't Was natuurlijk, dat hij argwaan gekoesterd had, met het oog op het verleden, en zijn eigen jonge ondervinding; maar hij was ervan overtuigd, dat ten opzichte van kapitein Laynton die argwaan niet alleen ongegrond was, maar dat kapitein Laynton daarentegen een volkomen eerlijk en betrouwbaar man was, die zich nauwgezet hield aan de letter van zijn overeenkomst betreffende de huur van het schip, alleen omdat hij zich daartoe verplicht achtte. En het bewijs daarvan was hier. Als kapitein

Laynton ook maar eenige neiging tot oneerlijkheid had, zou hij die duizenden, die nu op zijn kooi lagen, kalm in eigen zak hebben gestoken, en niemand zou er iets van gemerkt hebben!

Wallen glimlachte opeens, strekte de armen boven het hoofd uit, alsof er een loodzwaar gewicht van zijn schouders gevallen was — en hield ze in die houding. Boven het gestadige zwoegen en kloppen der machines uit, en het muzikale ruischen van het water tegen den scheepsrump, meldde de scheepsbel het uur; en zwak, als van heel ver, de geruststellende echo van den uitkijk:

„A-a-alles wel!”

„Ik geloof, dat hij gelijk heeft!” zei Wallen, en met een visioen van bruine oogen en heerlijk speelsch haar vóór hem, en de gedachte aan morgen, als het visioen weer werkelijkheid zou worden, ging hij naar kooi.

En nadat kapitein Laynton al uitgeschakeld was, verdreef het „morgen” met de twee dagen, die volgden, niet alleen allen achterdocht tegen de anderen aan boord uit zijn geest, maar zagen ze hem open en eerlijk meedoen aan de prettige kameradschap, die er in de kajuit bleek te bestaan.

Het scheepsvolk was ongetwijfeld van de grove soort; maar wat kapitein Laynton en zijn officieren betrof — er was er niet één — behalve misschien Mott, dien hij meer dan eens knorrig had zien kijken van de brug, als hij met Helen MacKay over het dek liep — die hem iets anders toonde

dan vriendschappelijke welwillendheid; zelfs Larsen, de eerste officier, een stil, teruggetrokken, pokdalig man, maakte nu en dan een praatje, en vroeg hem in zijn hut, om gezellig een glaasje te drinken.

Ze gingen gauw voorbij, die drie dagen — al te gauw. En het waren de gelukkigste dagen, die Wallen ooit beleefd had — omdat Helen MacKay er gelukkige dagen van maakte, en omdat er een nieuwe heerlijkheid in zijn leven gekomen was.

Was ook haar gevoel ontwaakt? Hij wist het niet. Soms dorst hij te hopen van wel — om kleine intieme maniertjes, om een glimlach, een blik of een woord, of een korte vertrouwelijke aanraking. Korte dagen waren het, al te kort — in het radio-huisje, waar zij lachend het toestel bediende en hun handen verward raakten door zijn list, om haar zoogenaamd hier of daar mee te helpen; onder de dektenten, traag tevreden, droomend in de hitte van den namiddag; onder den helderen besterden hemel, in den maneschijn over 't dek wandelend, met haar arm knus door den zijnen.

En zoo waren die dagen vervlogen, en het was nu de vierde nacht, sinds hij aan boord gekomen was — en morgen zouden ze Singapore bereiken.

Hij lag te woelen in zijn kooi. Het was heel laat — bijna morgen. Hij kon niet slapen. Een warwinkel van gedachten hield zijn brein wakker en levendig.

(Wordt voortgezet)

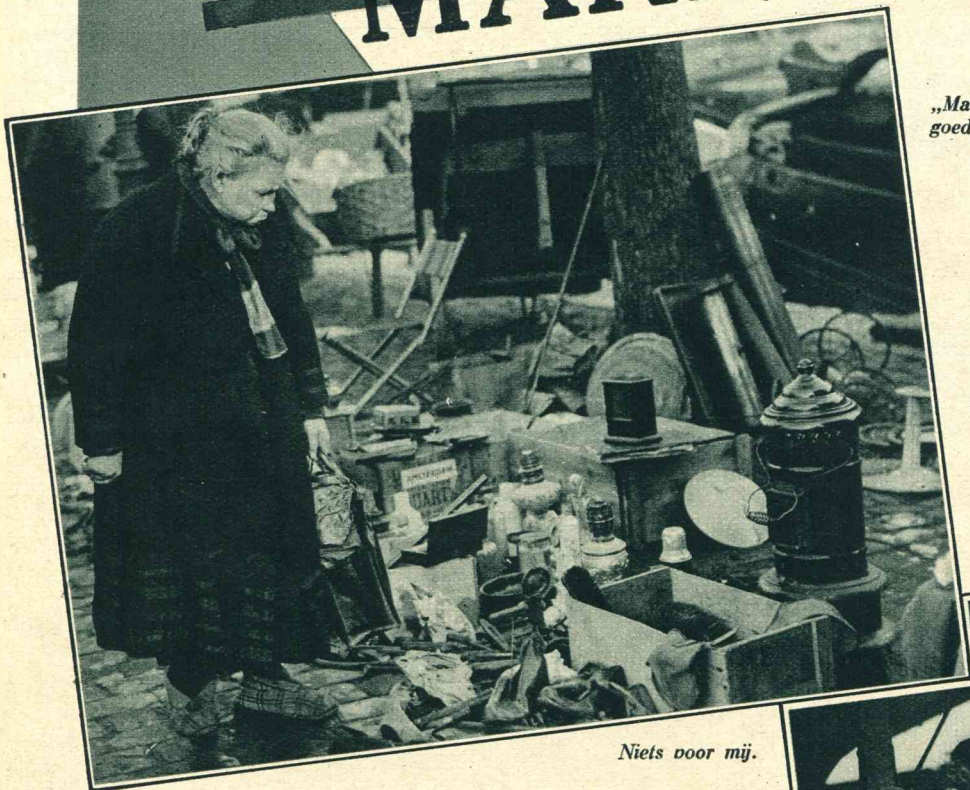
leeren als juist hier? Waar zullen zij de opperste betekenis van de ironie beter leeren dan op de marktvelden? Want is de hoonend-vriendelijke uitnodiging „u komt toch zeker nog eens gauw terug?” tot den klant (die een uur lang stond keus te maken en daarna weging omdat er „niets bij was”) niet een juweeltje van sarcasme?

Of wat denkt u van dit sobere prozagedicht, voorgedragen door een man, die een opwindbaar poppetje verkoopt: „Wordt opgewonden gelijk een klok, loopt gelijk een pendule; alles mekaanisch en alles beweegbaar, let op het schudden van het hoofd en het trippelen van

De verleiding om te koopen kan sterk zijn.

ONZE

MARKTEN

Niets door mij.

„Maar bij Moos is het goedkoop, juffrouw.”

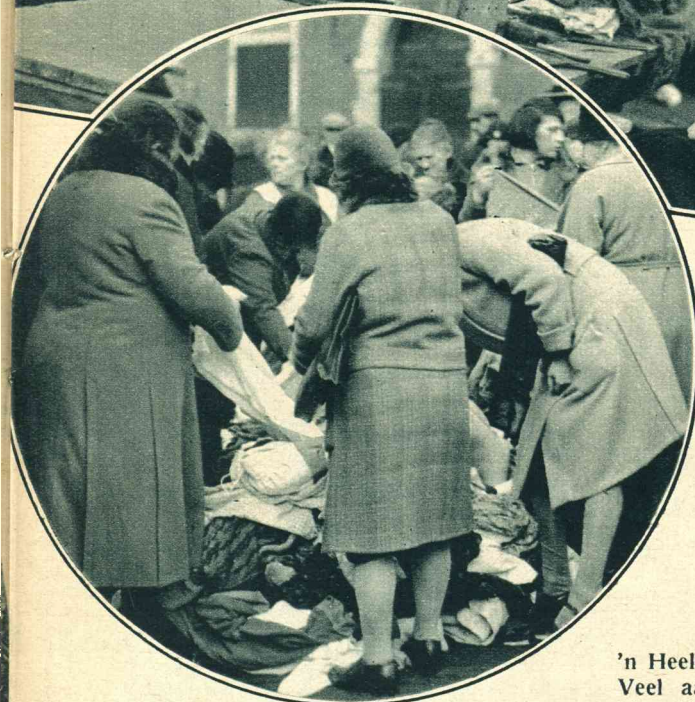

Het platteland keurt.

De Amsterdamsche markten zijn het beste soort handelshoogescholen, dat men zich maar denken kan. Het onderwijs is er practisch en aanschouwelijk en wie het niet volgen kan, merkt het aanstonds in zijn portemonnaie. Vandaar dat de leerlingen zulke snelle vorderingen maken, dat zij spoedig hun meesters overtreffen. Waarmee wij maar zeggen willen, dat de handelsgeest van den Amsterdamschen marktkoopman hem er niet alleen toe brengt om zijn waren op origineele, doeltreffende, en alle theoretische wijsheid van reclame-chefs weersprekende manier, aan den man en vooral aan de vrouw te brengen, maar eveneens, dat deze geest als het ware overslaat op zijn publiek, tengevolge waarvan men soms een woordenduel kan bijwonen even zinrijk als leerrijk.

Onze markten zijn daarom niet alleen oefenscholen voor menschen met en zonder zin voor „negotie”, maar zelfs leerscholen voor het leven. Het zou nog niet zoo’n mal denkbeeld zijn om in het lesrooster van onze klassen een uurtje „markten” op te nemen.

Want waar zouden de kinderen zulk een keurige beeldspraak

„De kapkampioen van Parijs is een joggie, vergeleken bij mij.”

„Deze zijde mocht Juliaantje niet kopen! Deze zijde mocht Juliaantje niet kopen! Ja, dames, Jaap was op het Loo. Jaap werd ontvangen door een baas met gouden biceps. „Doe of je thuis bent, Jaap,” zei die. „Ik zal Juliaantje even roepen.” En daar kwam ze. Met d'r vader.

'n Heele gemoedelijke, aardige man. Veel aardiger als de marktmeester hier. Hij liet me tenminste rustig uitspreken. Ik zeg, Hoogheid, Hoogheid, zeg ik, want tegen een prinses zeg je geen majesteit, dat moet ze later nog genoeg hooren, ik heb hier een koopje voor u, een koopje, om uw koninklijke vinger en duim af te likken. Jaap zegt ze, al ben je geen hofleverancier, ik weet dat je altijd prima bullen hebt. En nu zult je zeggen dames waarom hield ze het dan niet? Ze mocht niet van d'r vader, Die zei: kind het is crisis en je kunt nog

best toe met die jurk die je aan hebt. Maar Jaap, je mag nog es terugkomen. En daarom, dames, omdat Juliaantje het liet liggen, nam ik het mee naar hier, en 't kost geen een gulden, geen drie kwartjes, geen twee kwartjes, maar zeven stuiver de el. Help me d'r af, of ik durf van avond niet thuiskomen!”

Zulk een verhandeling is leerzaam. En het reageeren van het publiek is dat niet minder. Er zal niemand zijn, die eenige waarde hecht aan de mededeelingen van den koopman, maar als hij zijn „lappen” zonder „smoesje” trachtte te slijten, liep iedereen langs zijn kraam. Dat wil nu eenmaal het oude gebruik zoo. Een praatje hoort er bij. Van het welslagen van het praatje hangt de verkoop vaak meer af dan van de kwaliteit der waren.

Het publiek, dat kritisch keurend langs de artikelen, die in de bonte verscheidenheid liggen uitgedost, trekt, blijft eerder staan als het daartoe door een dwaas verhaal of een grapje wordt uitgenoodigd dan wanneer de firmant maar lusteloos er bij staat of crisisconversatie voert met zijn overbuurman.

Maar houdingen en gelaatsuitdrukkingen van het marktlevens vastleggen, is de camera voorbehouden. Is onze voorplaat er geen prachtig bewijs van? En deze reeks foto's laat u zien, hoe ernstig verdiept een mensch kan zijn bij koop en verkoop. Handelen zit ons nu eermaal in het bloed. De Oost-Indische Compagnie is er niet voor niets geweest.

Boter bij de nisch.

„Hier werden Weiber zu Hyänen”.

de beentjes, heeft geen vader en geen moeder meer, maar is geheel wees, kost tien centen met de doos, kinderen en militairen half geld.”

Laat de bloem der Nederlandsche jeugd rustig naar Washington trekken om er het wereldkampioenschap „kletsen voor de vuist” te behalen, op onze markten maakt de volgende kleine toespraak meer indruk, en geeft een beter inzicht in de nobelste eigenschappen van ons volk, dan welk campagne-redevoering ook. Luistert u maar:

„Dit is de Rolls Royce die u zoekt”.

De standverker begint zijn speech na zich van de assistentie van een jongmensch te hebben verzekerd.

SCHERK
STOLINGE VOORZIEN

Generaal-Agenten:
S. Blindeman & Co.
Zeedijk 116, Amsterdam

"Mystikum poeder, de be-
roemde Scherk poeder"

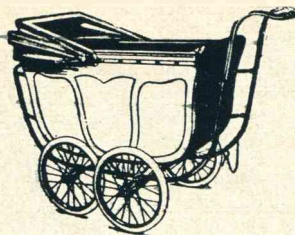
U hebt
een benijdenswaardig
mooie teint,

hoe komt U daar eigenlijk aan? Dat
is niet zulk een groot geheim! Ik ge-
bruik Scherk Face Lotion; 's morgens
en 's avonds wrijf ik er mijn gezicht
mee af. Het is eenvoudig en het helpt.

Slechts echt in origineele flesschen met het opschrift Scherk.
(Voor de verzorging van de teint. Tegen meesters en onreine huid. Voor
beeren uitstekend na het scheren.) Per flacon fl. 0.75, 1.20, 2.10, 4.50

Scherk
Face
Lotion

"THE MARMET"

De „Lichtste Wagen” der wereld.

Alléén verkrijgbaar bij
P. F. L. DE RIDDER
alleen Hartenstr., Amsterdam

OPRUIMING:
Kinderwagens vanaf f 22.50
Vouww. m. kap „ - 15.-

Adverteeren
doet verkoopen!

**DE KLEINE
VAN UW
ZUSTER
WORDT
BINNENKORT
VERWACHT!**

Wilt U het liefst iets geven, wat U zelf
gemaakt hebt? Kleertjes - 'n spreitje
en dergelijke?

Neem daarvoor dan uitsluitend „Ever-
lasting”. Het is de mooiste, de beste
breikatoen die gemaakt wordt. Daar
kunt U van opaan. „Everlasting” is im-
mers de eenige breikatoen met een
bekend merk. Dat garandeert U, dat
„Everlasting” voor 100% is wat het be-
looft: sterk, duurzaam, lichtecht, kleur-
echt, waschecht, krimpvrij. Het pluist
niet, vervilt niet, het kan in de gewone
huishoudwasch mee.

Voor dat alles staan de Everlasting
Fabrieken met haar volle garantie in -
een garantie die zich niet alleen tot de
gekochte „Everlasting” maar tot het heele
werkstuk uitstrekt!

Prijs per
knot van
100 gram
34 cent.

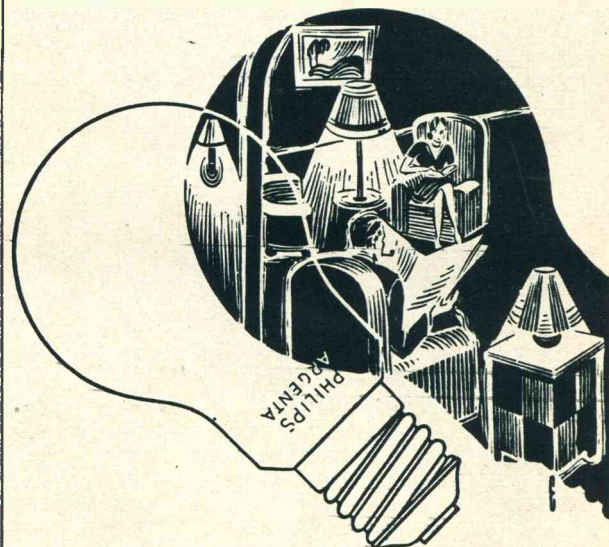
In 41 kleuren verkrijg-
baar - ook in méérkleu-
rige tinten (ombré-kleu-
ren) - in ongebleekt, en
met kunstzijden draad.

EVERLASTING
't kan er tegen

Bij inzending van 50 etiketten aan
de Reclame-afdeeling der Ever-
lasting Fabrieken, Postbus 850,
Amsterdam, ontvangt U gratis ons
kostbare Handwerkboek.
Binnenkort verschijnt een nieuw, nog
uitvoeriger en nog fraaier uitgevoerd
Handwerkboek, met afbeeldingen in
de originele kleuren.

**WAAROM
PHILIPS
LAMPEN?**

Reeds binnen een
maand heeft U die
paar dubbeltjes,
die U voor een
Philipslamp méér
betaalt dan voor een
zoogenaamd goed-
koop lamp, ruim-
schoolts ingehaald.
Daarom zijn Phi-
lipslampen goed-
koop: 'n paar dub-
beltjes meer voor
de lamp, - maar
guldens minder
aan stroom!

Gebruikt Philips
„Argenta”-lampen
en denkt er aan:

„100 Watt is pas Wat”

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

BOOM's Laxeerpillen

verdrijven overtollig gal en
slijm en bevorderen en
regelen een goeden stoel-
gang. Alleen echt zoo de
verpakking is voorzien van
bijstaand fabrieksmerk. Ver-
krijgbaar in Apotheken en
Drogistwinkels à 30 en 55
cents per doosje.

De ex-koning Friedrich-August van Saksen die ook na zijn aftreden populair bleef, is te Dresden met groote plechtigheid ter aarde besteld. Onmiddellijk achter de baar volgden de drie zonen van den koning. In het midden de ex-kroonprins, in priesterkleeding, die in de orde der Jezuïeten trad.

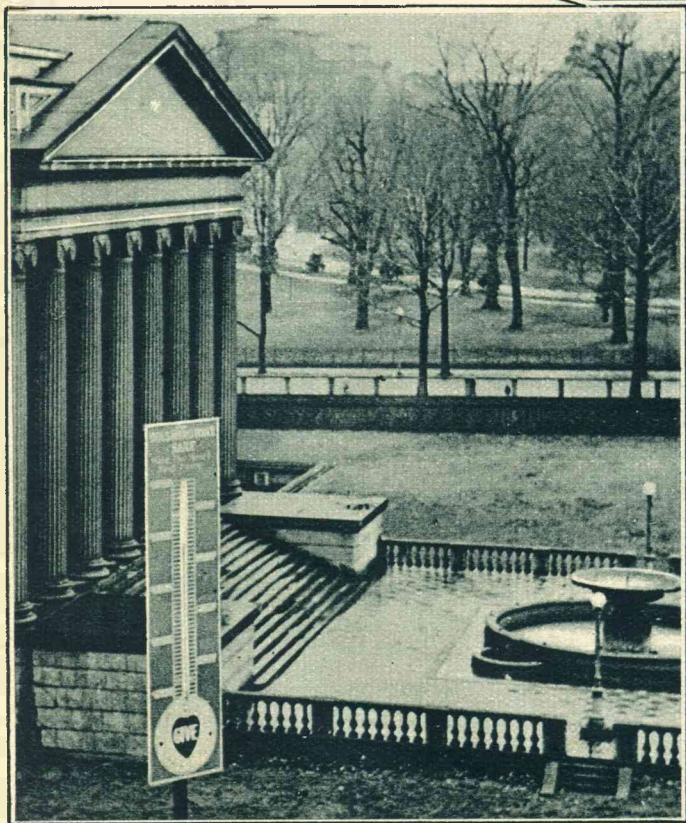
Door de buitenwijken van Londen doolt een bedelaar wiens costume uit oude kranten en pakpapier.

De vlucht uit Shanghai. Een der eerste opnamen van de vlucht der burgerbevolking uit het door de Japanners bedreigde Shanghai.

FOTO'S UIT HET BUITENLAND

Een Londense kinderjuffrouw bedacht dit eenvoudige en praktische middel om met zeven kinderen de drukste straten over te steken.

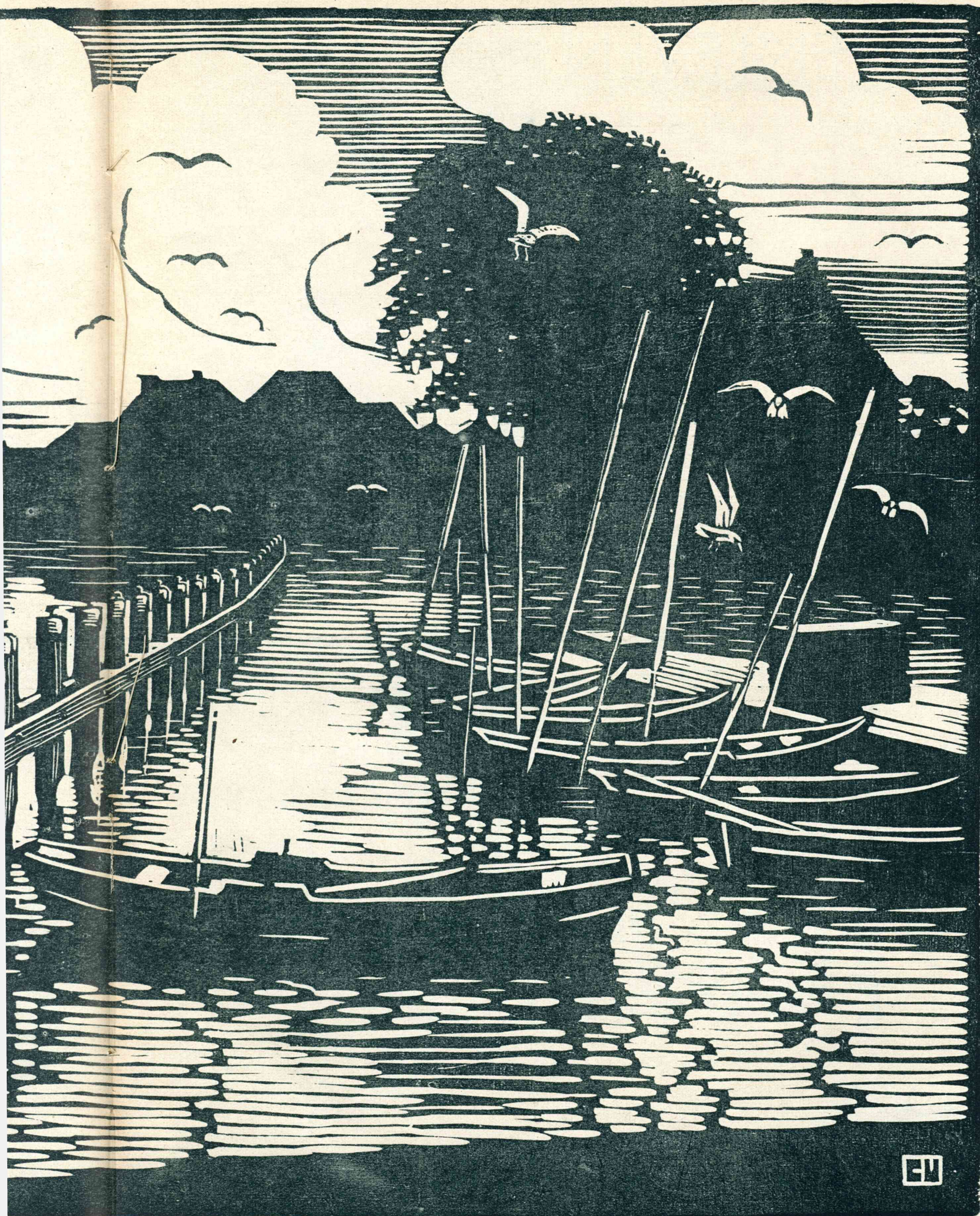

Voor 't ministerie van financiën te Washington staat een „liefdadigheids-thermometer" opgesteld. Op dit instrument is aangegeven hoe hoog het bedrag is, dat de inwoners voor hun noodlijdende medeburgers hebben samengebracht. Nog zoo'n dwaas reclamemiddel niet.

DE REMMING TE SPA

IING TE SPAARNDAM

Naar een houtsnede van Cor Visser

VROUWENLEVEN

NIEUWE LIJNEN

Het valt moeilijk uit den overvloed en de groote verscheidenheid der nieuwe modellen een keuze te doen voor onze afbeeldingen. Zouden de simpele robes van het modehuis Friedrich in den smaak vallen?

Denk u 'n allereenvoudigste japon van mooie zwart met witte wollen stof, glad het figuur omspannend tot 'n eind onder de knie, waar 'n paar stolpplooien uitvallen of 'n enkele plooi van voren wat ruimte geeft. 'n Ceintuur omspant het middel; de taille wordt van boven gesloten met drie knopen en knoopsgaten tot aan den tamelijk hoogen boord volgens ouderwetsch model. Onder de drie knopen 'n strik en eenzelfde strik onder aan de gladde lange mouwen. Soms ook heeft de taille 'n wit kraagje met kleine V-vormige halsopening, welke met 'n strik wordt afgesloten.

Ook Blanche Lebouvier lanceert eenvoudige modellen van wollen stof, met tamelijk hoogen boord — bijv. 'n soort overgooier, op den rechterschouder met drie knopen en knoopsgaten gesloten over

'n eenvoudige blouse, waarvan de hooge boord aan de voorzijde los blijft en daar verlengd wordt, zoodat de lange einden, met 'n geborduurd rand versierd, als 'n das over elkaar geknoopt worden — 'n lange rechte das dus, als 'n boord opgenaaid tot 'n eind over de schouderaden. Fijne opnaaisels en 'n fraaie ceintuurgesp geven cachet aan zulk een eenvoudige japon. Ondanks den schijnbaren eenvoud zijn de modellen van Blanche Lebouvier trouwens meestal bewerkelijk genoeg, getuige het hierbij afgebeelde model van beige crêpe de chine, doodeenvoudig van coupe, maar bewerkt met open randen, welke uren en uren van nauwgezette arbeid beteekenen. Origineel is de knoopsluiting opzij van de taille en de garneering van den rok. Zelfs de manier, waarop de mouwen zijn dicht genaaid, geeft iets nieuws te zien. Of de hooge boord die weer langzamerhand, zooals hier, komt opduiken, zich zal weten te handhaven, zal de tijd moeten leeren.

Over het algemeen worden er veel ceintuurs gedragen over 'n eenigs-

Model van beige crêpe de chine met open gewerkte randen. Zal de hooge boord, die zooals hier, bij sommige nieuwe modellen wordt gelanceerd, zich weten te handhaven?

Links: Toilet van nijlgroen mousseline de soie, met garneering van fijne opnaaisels en kanten entredeux. Rechts: Toilet van zwart crêpe satin met lange redingote en wit vest.

zins vernauwde taille. Het modehuis Francis echter lanceert verschillende modellen zonder ceintuur, welke voor de niet meer slanken onder ons meer flatterend zijn.

Zoo heeft het een fraai model van bewerkte crêpe romain, glad om de taille sluitend tot onder de heupen, waar een in zigzaglijnen aangezette zeer ruime rok het geheel verwijdt. De taille heeft

Elegante wit zijden japon, met randen van zwart fluweel en 'n zwart zijden biais. Zwarte knopen versieren verder dit model met zijn fraaie slanke lijnen.

een soort fichu met aangeknpte mouwtjes, aan den bovenkant tot aan den elleboog reikend en aan den onderkant met 'n punt, iets langer vallend. 'n Sierlijk corsage plooit van voren de fichu samen. Ook maakt het fraaie combinaties van glanzend en dof crêpe satin aan één stuk geknpte japonnen, welke in de taille aan één kant eenigszins ingerimpeld worden. De garneering bestaat dan hieruit, dat de taille van de overigens doffe japon gedeeltelijk en wel in schuine lijnen den glanzenden kant van de stof naar voren brengt.

De hierbij-gaande afbeeldingen geven u nog 'n duidelijker beeld der door Francis gevolgde lijnen. Op de middelste foto 'n nijlgroene mousseline robe, sierlijk gegarneerd met kanten met fijne opnaaisels, welke zich naar onderen toe vernauwen tot 'n vest dat doorloopt tot aan den wijden rok. Aan den

bovenkant worden de opnaaisels in de breedte voort gezet tot halverwege de aangeknpte mouwtjes.

Daarnaast 'n robe van zwart crêpe satin met lange redingote, welke evenals het witte vest, 't figuur slanker doet lijken.

Ook het hierbij afgebeelde derde model van witte zijde is er op berekend, het figuur voordeelig te doen uitkomen. Zoowel de schuin over elkaar vallende revers als de golvende lijnen van den rok werken mede tot het verkrijgen van 'n slank geheel. Rok en kraag van dit elegante toilet zijn omzoomd met 'n zwart fluweelen rand, waaraan 'n smal satijnen biesje nog 'n extra chic verleent. Zwarte knopen voltooien de garneering.

PAULA DEROSE.

Steeds
er aan
denken!

Er bestaat slechts één Aspirin!

Wel is er veel namaak. Dat bewijst, hoe goed Aspirin is. Het bewijst echter nog lang niet, dat namaak even goed is. Integendeel, alleen de originele Aspirin-Tabletten met het ingestempelde Bayer-kruis kunnen U de onaantastbare kwaliteit, zuiverheid en onschadelijkheid garandeeren.

ASPIRIN
eenig op de wereld

Let op den oranje band. Prijs 75 cts.

.... Men be-
nijdt mij mijn
slanke lijn.

Ik kan niet nalaten mijn dankbaarheid te betuigen voor Uw voortreffelijke Facil-Tabletten. Ik heb een kuur gedaan van 3 maanden met 4 buisjes en heb daardoor weer de 6 kilo, die ik aangekomen was, aan gewicht verloren. Het is mijn vriendinnen nu weer aan te zien, dat zij mij mijn slanke lijn benijden.

Uw dankbare
L. O.

FACIL maakt slank zonder het geringste gevaar voor de gezondheid zonder diëet en zonder eenigen last te veroorzaken, van welken aard ook. FACIL is verkrijgbaar in apotheken en drogisterijen à f 3.- per buis van 100 pastilles voor een vermageringskuur van 3 weken.

FACIL

IN 'N OOGWENK IS DE JEUK VERDWENEN!

Misschien komt het U overdreven voor, toch is het waar, dat ge de ondragelijke jeuk, die door huidaandoeningen veroorzaakt wordt, direct kunt bedaren. De eerste druppels D.D.D. — een beroemd geneeskrachtig middel tegen huidaandoeningen — brengen dadelijk verlichting. D.D.D. dringt diep in de poriën der huid en doodt daar de ziektekiemen. D.D.D. is geen vette zalf, maar een heldere vloeistof. Het wordt met succes aangewend tegen ekseem, uitslag, brand en andere aandoeningen der huid. Koop nog heden een flacon van f 0.75 of f 2.50 bij Uw Apotheek of Drogist. C-6

**DDD GENEESMIDDEL
TEGEN HUIDAANDOENINGEN**

Hierop letten!

Poeders en tabletten zijn alléén echt, als de verpakking voorzien is van den naam Mijnhardt. Let bij het koopen daar speciaal op, want dit alleen garandeert U de echtheid.

BREUKLIJDERS

Dit is C. H. SCHOLTE, die, na 22 jaar breuklijder te zijn geweest, zichzelf enduizenden anderen van breuklijden bevrijdde door zijn nieuwe uitvinding van het **PATENT LUCHTAPPARAAT**.

Duizenden dankbetuigingen. Vraagt kosteloos om het boek met afbeeldingen en prijzen.

C. H. SCHOLTE

Aert v. Nesstr. 105 a - Rotterdam

Waarschuwing. Laat U niets anders opdringen, want even goed of beter bestaat er niet.

Heeft U een BLONDE VROUW?

Dan zult U zeker niet willen, dat haar mooi blond haar donker of kleurloos wordt. Zorgt dan, dat Uw vrouw Roberts Nurblood gebruikt, de speciale shampoo voor Blondines. Nurblood voorkomt het verkleuren en geeft ook reeds donker of kleurloos geworden blond haar den oorspronkelijken lichten gouden glans terug. Nurblood bevat geen kleurmiddel, geen henna, geen schadelijk bleekmiddel. Importeurs: Firma B. Meindersma, Den Haag-Amsterdam-Sneek.

Bij Regen, Wind en Sneeuw

heeft Uw huid bescherming noodig, opdat ze niet ruw wordt. Neem

NIVEA

Het beste is elken avond gezicht en handen grondig in te wrijven. Maar ook overdag, alvorens uit te gaan, kunt U zich met Nivea licht inwrijven, want ze dringt volledig in de huid door en laat geen glans achter.

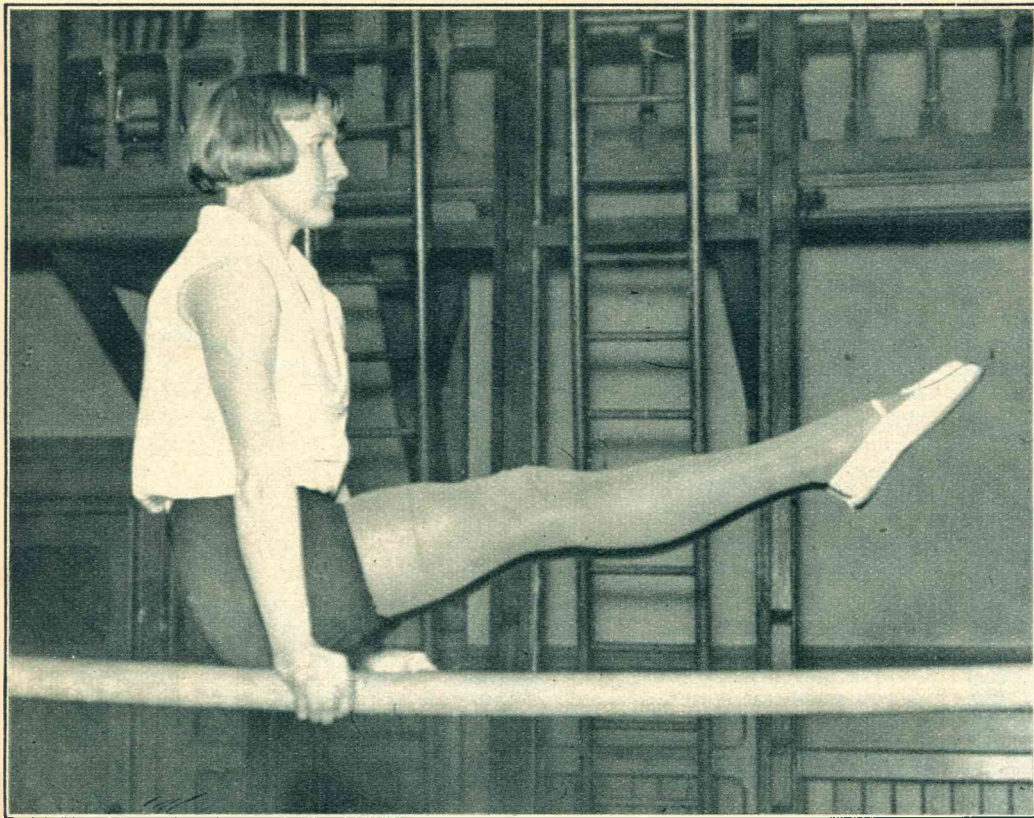
Nivea geeft U de teint der jeugd; frisch en gezond wordt Uw uiterlijk.

PEBECO MIJ., AMSTERDAM-C.

Het verschil met luxe cremes:
NIVEA: grootste werkzaamheid, laagste prijs.

In doozen van 15, 20, 40 en 90 cts. / In tuben van 35 en 55 cts.

De jaarlijkse Stedenwedstrijd tusschen den Turnkring Amsterdam en het K. N. G. V. Op de foto mejufrouw Wolzak, de eerste der dames bij deze wedstrijden.

thousiasme. Wij vertrouwen echter, dat dit vanzelf wel zal komen, wanneer er grootere belangen op het spel staan.

Blauw Wit won in Haarlem van H.F.C. in een wedstrijd waarin niet minder dan 13 doelpunten werden gemaakt. Hier van scoorde de aanval der zebra's er 8, voornamelijk dank zij een bijzonder actieve bui van Gerritse en het ontbreken van v. d. Meulen in het Haarlemsche doel. Ook keeper de Vries heeft zich aan de Spanjaardslaan niet van zijn beste zijde laten zien en wij kunnen ons indenken dat de Haarlemsche toeschouwers zich eenigszins verwonderd hebben afgevraagd of dat nu de doelverdediger van het vertegenwoordigende

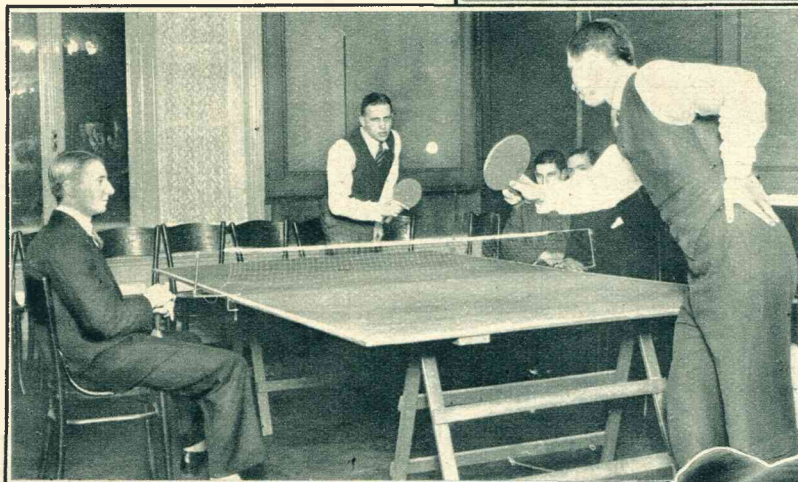
SPORT VAN ZONDAG

Ajax' laatste competitiewedstrijd is heel onverwacht

in een nederlaag geëindigd. Onverwacht, omdat de Ajacieden op eigen veld speelden, waar zij de loffelijke gewoonte hebben om den tegenstanders hoogstens een gelijk spel te gunnen. Maar de blauwzwarte Haarlemmers hebben die gewoonte gebroken en Ajax er aan herinnerd dat geen elftal tenslotte onverslaanbaar is. Misschien is deze herinnering nog beter bestemd voor hen die beweren, dat er geen club in Holland is enz. enz.

Een kranig stukje werk van R. C. H. intusschen. Zonder te kunnen zeggen dat Ajax uit vorm was hebben de blauwzwarte

gasten van Zondag volkomen regelmatig van de kampioenen der afdeling gewonnen. Wat de Ajax-ploeg in de komende kampioenscompetitie allereerst noodig heeft is 'n tikje meer en-

Te Amsterdam werden Zaterdag ping-pong wedstrijden gehouden om het kampioenschap van Noord-Holland. Spelmoment uit het treffen tusschen Los (A.M.J.V.) en Lissauer (A. P. C.) De laatste op den voorgrond.

Amsterdam wint den Rugbywedstrijd tegen Haarlem. Onze foto-graaf maakte dit moment, de technische term er voor is „scrumm" op het Sintelbaanterrein.

Amsterdamsche elftal was. Men is op dat gebied nu eenmaal een beetje verwend in Haarlem.

Ook Blauw Wit is uitgespeeld. De 18 wedstrijden hebben precies zooveel punten opgeleverd. In vergelijking met het vorige seizoen is er in het kamp der zebra's dus geen reden tot klagen.

De ontkenning in de onderste regionen der beide tweede klasse-afdeelingen is thans ook gekomen. In 2 A

De oefenwedstrijd van de Nederlandsche B-ploeg tegen de Anglo Indians te Hilversum. 'n Moment waar „gang” in zit.

Een goede wedstrijd van de Nederlandsche A-ploeg tegen de Anglo Indians te Den Haag. Keeper Hardebeck onderbreekt een aanval der gasten. De wedstrijd eindigde in een puntloos gelijk spel.

Zondag hield de A.C.F. 'n afstandmarsch over 40 K.M. Op onze kiek de deelnemers bij Schinkelhaven.

Ajax op eigen grond door R.C.H. geklopt. Spelmoment uit dezen interessanten kamp. Verkerk, die drie goals scoorde, in strijd met Bonnevid.

heeft het lot Spartaan getroffen, dat Zondag een flinke nederlaag leed tegen D. W. S. Zoo krijgen de roodbroeken wederom hun tweede klasschap tegen de derde klasse kampioenen te verdedigen. 't Zal een harde strijd worden, welke echter voor de Spartanen niets vreemds heeft, daar zij al eens meer in dergelijke omstandigheden hebben verkeerd. Dat kan een voordeel zijn.

In de tweede klasse B. is Zandvoort het kind van de rekening geworden. A. F. C. won Zondag van de Zandvoorters met 1—0, waarmede het zichzelf veilig stelde en er tevens voor zorgde, dat er bij de andere kandidaten geen vrees meer behoefde te bestaan.

De roodbaadjes hebben nu de gelegenheid om

eens rustig te overwegen op welke wijze zij in het volgend seizoen het gevaar, dat herhaaldelijk in de buurt van den Zuidelijken Wandelweg dreigt, kunnen bezweren. Ditmaal heeft Carles Lungen weer een zeer belangrijk deel in de „bevrijding” gehad en wij gelooven er niet al te ver naast te zijn als wij beweren, dat A. F. C. er zonder dezen speler niet gekomen was. Het is de vraag of Lungen

Charles Lungen, de uitstekende voor-speler van A.F.C., die de roodbaadjes elke week vanuit Londen te hulp snelde om voor de dure goalies te zorgen.

volgende maal beschikbaar zal zijn, terwijl het tenslotte voor A. F. C. een allesbehalve prettig idee is, op deze wijze het hoofd boven water te moeten houden.

De Amsterdamsche voetbalvereniging S.V.A. behaalde dezer dagen het kampioenschap der 1e klasse B. van den A.V.B.

In de hallen van den ondergrond spoor-

weg te Londen. De halte Waterloo.

Kenneth Hart, de kopermagnaat, draaide het stukje erts dat hij in de hand hield om en om, beschouwde het opmerkzaam en hief vervolgens zijn blik op naar den man die tegenover hem zat. Zijn bezoeker, een bedeesd, eenvoudig mannetje, gekleed als een trapper uit het Noorden en met zijn voeten gestoken in een paar versleten mocassins, zooals de Nasquapee-Indianen ze dragen, keek den multimillionnair aan met een blik, waarvan eenieder de zachtmoedige uitdrukking opviel.

„Dat is koper,” sprak Kenneth Hart.

„Koper,” beaamde zijn bezoeker.

„Van 'n bijzondere legering,” vulde de kopermagnaat aan. Hij onderzocht het kleine stukje erts opnieuw en vroeg vervolgens kortaf: „Heb je er zaken in te doen?”

„Ik heb er wat van aan te bieden, mr. Hart,” bevestigde het mannetje hoofdknikkend.

„Hoeveel?” informeerde de multimillionnair.

„Een mijn,” antwoordde de bezoeker laconiek.

„Een mijn?” herhaalde mr. Hart verbaasd.

„Jawel, een kopermijn. Een mijn van bijna onuitputtelijke voorraden, kopererts van vijf en vijftig procent, koper van een bijzondere legering,” somde het bedeesde mannetje op.

Kenneth Hart keek hem aan alsof hij geloofde met een gek te doen te hebben. Toen begon hij plotseling te lachen.

„Je daast,” viel hij uit.

Het mannetje schudde ontkennend het hoofd, haalde eenige papieren te voorschijn en spreidde ze voor zich op de schrijftafel uit.

„Hier heb ik een registratiebiljet van het Mijnbouwkantoor, ten bewijze dat de mijn over een oppervlakte van negen vierkante mijlen op mijn naam werd ingeschreven. Dit is een certificaat van het mineralensyndicaat, met een rapport over den vermoedelijken rijkdom van de mijn. Negentien Engelsche ounces per...”

Kenneth Hart sprong op.

„Allemaal koper?” viel hij heesch uit.

„Allemaal koper, vijf en vijftig procent en van 'n bijzondere legering,” herhaalde de bezoeker eenvoudig.

KOPER

DOOR JOHN D. CLAVERTEN

„Waar ligt die mijn?” vroeg Kenneth Hart zenuwachtig.

„Aan de Michikamow, mr. Hart.”

„In het Noorden,” vulde de kopermagnaat nadenkend aan. Hij begon onrustig het vertrek op en neer te loopen en vroeg plotseling: „Hoeveel?”

„Tien miljoen dollar,” antwoordde het mannetje.

„Je bent gek,” viel de ander ruw uit.

De bezoeker schudde ontkennend het hoofd en met een zucht liet Kenneth Hart zich in zijn bureaufauteuil zakken.

„'k Wil zaken met je doen,” begon hij schor. „Tien miljoen is 'n onzinnige eisch. Ik zal je 'n voorstel doen. Morgen stuur ik er mijn ingenieurs heen. Als er geen bluf, maar koper van vijf en vijftig procent in die mijn zit, betaal ik je vier miljoen en tien procent van de netto winst...”

„Toen miljoen contant en géén aandeel in de winst,” hield het mannetje aan. „'k Wil geen aandeel in de winst, na vandaag wil ik van geen koper meer hooren. 'k Heb negentien jaren naar goud gezocht, nu heb ik koper gevonden. Ik wil ervan af, tien miljoen...”

„'t Is te veel,” wierp de kopermagnaat hem zenuwachtig tegen.

„Met die mijn beheerscht u de kopermarkt van de geheele wereld,” merkte de bezoeker rustig op.

„En als ik weiger?” vroeg Kenneth Hart, met een mislukte poging om te glimlachen.

„Dan beheerscht ik de kopermarkt van de wereld,” antwoordde het mannetje koel.

Weer sprong de multimillionnair op.

„Je bent gek,” herhaalde hij ruw. „Weet je wat er vastzit aan mijnbouw? Aan de geweldige organisatie, aan de installaties, aan den aanleg van een spoorweg, aan het vervoer, aan een commerciële exploitatie, aan...”

„Ik doe het liever niet, ik ben er liever vanaf, ik heb een hekel gekregen aan koper toen ik naar goud zocht,” viel zijn bezoeker hem rustig in de rede. „Nee, ik doe het liever niet, maar als het noodig mocht zijn... wel, dan ging ik naar een bankier, hij zou promotor zijn, 'n syndicaat vormen, deskundige ingenieurs aanstellen...”

Een handgebaar van den kopermagnaat sneed den woordenstroom af. Kenneth Hart wischte zich het zweet van zijn voorhoofd en nam opnieuw aan zijn schrijftafel plaats.

„'k Bied je het dubbele: acht miljoen, zonder aandeel in de winst,” sprak hij, diep ademhalend.

„Tien miljoen,” antwoordde de bezoeker onverstoorbaar. „U beheerscht de wereldmarkt, koper van vijf en vijftig en van 'n bijzondere legering. Tien miljoen is niet te veel, Kenneth Hart.”

De kopermagnaat sloeg met de hand van zich af alsof hij een nachtmerrie wilde verjagen en begon toen plotseling te lachen.

„'t Is goed, tien miljoen,” stemde hij toe. „Morgen zal ik mijn ingenieurs sturen, zodra ze terug zijn, zullen we zaken doen. Over drie, misschien vier weken...”

„Ik heb geen haast,” weerde 't mannetje kalm af.

„Des te beter. Geef me uw adres dan, blijft u hier in Lexington?... O ja, en uw naam, ik ben uw naam vergeten,” hernam de kopermagnaat.

„Crawford, Jimmy Crawford en voorloopig blijf ik in Lexington,” antwoordde de bezoeker, opstaande.

Kenneth Hart noteerde het adres van een bescheiden hotel en keek vervolgens den ander nieuwsgierig aan.

„In één dag tienmaal multimillionnair,” merkte hij met 'n glimlach op. „Wat ga je nu met al dat geld beginnen, mr. Crawford?”

„Rustig leven en aan 'n paar oude liefhebberijen toegeven, mr. Hart,” antwoordde het mannetje en na den kopermagnaat op de hem eigen, bedeesde wijze de hand te hebben gedrukt, verliet hij het kantoor.

Vier weken later droeg mr. Crawford zijn eigendomsrechten op de kopermijn aan Kenneth Hart's

Syndicaat over en vestigde zich voorgoed in Lexington. Hij betrok een prachtig huis, installeerde zich vorstelijk en kocht talrijke oude schilderijen en een groote hoeveelheid antiek. Op zekeren dag verscheen er een Nasquapee-Indiaansche in Lexington, die zich ontpopte als Crawford's vrouw en die, hoewel zij alles behalve mooi en reeds van bedenkelijken ouderdom was, door den nieuwen multimillionnaire met een eerbied werd behandeld alsof zij zijn moeder was.

Mr. en mrs. Crawford verschenen nergens en ontvingen geen andere bezoekers dan Kenneth Hart, die zich voor het bedeesde mannetje met de zachtmoedige oogen sterk was gaan interesseeren. Het viel Lexington op dat Crawford bijzonder liefdadig was, nimmer klopte men tevergeefs om hulp bij hem aan, waardoor hij zich ieders achting verwierf. In den loop der jaren maakte Crawford zich eindelijk eenige vrienden onder vooraanstaande philanthropen, die hem herhaaldelijk bezochten en er zich weldra op beroemden tot zijn intimi te behooren.

Over de wijze, waarop hij fortuin had gemaakt, over zijn kopermijn, sprak Crawford nooit, men had hem eenmaal hooren zeggen dat hij een hekel aan koper had, omdat hij bij het zoeken naar goud negentien jaar lang teleurgesteld was. Tevreden en gelukkig leefde Crawford voort, totdat een zijner vrienden hem op zekeren dag een militair wetenschappelijk tijdschrift in handen gaf, waarin een studie was opgenomen van een kopersoort van bijzondere legering, die door Kenneth Hart's Syndicaat op de wereldmarkt gebracht was.

Volgens dit artikel-eigende het metaal zich, beter dan elke andere kopersoort, voor de vervaardiging van banden om de mantels der projectielen. Vergelijkende proeven hadden uitgewezen, dat projectielen, voorzien van de nieuwe banden, nadat zij door het snijden van de velden en trekken van het geschut een sneldraaiende beweging om hun lengteas hadden verkregen, bijna of in het geheel niet van hun baan afweken, waarmee de trefkans met niet minder dan veertig procent verhoogd was. Het bericht vermeldde tenslotte, dat de Deutsche munitie-industrie alle voorraden van het metaal op de markt had opgekocht en dat ook de orders die zij van de Japansche regeering had, volgens het nieuwe procedé zouden worden uitgevoerd.

Crawford las het artikel met de grootste aandacht door, niet eenmaal, maar tienmaal en vervolgens dagelijks. Hij scheen langzamerhand zijn rust te verliezen, en als zijn blik op het artikel viel, maakte de zachtmoedige uitdrukking in zijn oogen plaats voor ontsteltnis en afschuw. Zijn onrust viel ook zijn vrienden op, die belangstellenden bezorgd naar de oorzaak informeerden.

„Wat heb je toch, Crawford, wat drukt je toch zoo?”

„Dat artikel, dat koper, veertig procent meer trefkans.....” gaf de millionnaire verschrikt ten antwoord.

De vrienden trachtten zijn bezorgdheid weg te redeneeren met dagelijks nieuwe argumenten, maar

het werd hun spoedig duidelijk dat het bij een vruchteloos pogen bleef. Crawford piekerde, verloor zijn levenslust en zat urenlang in de noodlottige studie te staren. Zelfs zijn vrouw, de leelijke Nasquapeesche, gelukte het niet den zachtmoedigen zonderling uit zijn indolentie op te wekken.

Eenige maanden lang had Crawford zijn verontrust bestaan voortgesleept, toen het bericht tot hem doordrong dat Japan Mandsjoerije was binnengerukt. Dit bericht ontnam hem zijn laatste rust, doelloos en als in een droom dwaalde hij van 's morgens vroeg tot 's avonds laat door de vertrekken van zijn huis en bestudeerde dan weer de telegrammen in de bladen, waarin van de Japansch-Chineesche krijgsverrichtingen melding werd gemaakt.

De beschieting van Tientsjin bracht hem in een toestand van overspanning, die zijn vrienden het ergste deed vreezen en die hen tot overleg bracht van wat er gedaan kon worden om Crawford van zijn zonderlinge nachtmerrie te verlossen. Niemand wist er raad op en intusschen ging de millionnaire zienderoogen achteruit.

Wijl hij weigerde de hulp van een dokter in te roepen, kwamen de vrienden er eindelijk toe een psychiater te raadplegen, met wien zij overeenkwamen hem Crawford's huis binnen te smokkelen, om hem gelegenheid te geven den patiënt gade te slaan.

Op den morgen, voor de uitvoering van het plan bestemd, vervoege Kenneth Hart zich in gezelschap van de vrienden en den dokter aan Crawford's huis.

„Mr. Crawford is in de bibliotheek,” merkte de Nasquapeesche op en met een zachte, treurige stem voegde zij er aan toe: „Het bed is onbeslapen, wellicht kunt u hem overhalen eenige rust te nemen.”

Kenneth Hart knikte en begaf zich met de anderen naar boven. Zij vonden de bibliotheekdeur gesloten en toen zij op hun herhaald kloppen geen antwoord kregen, werden zij ongerust en braken haar open.

Crawford zat aan tafel, doodsbleek, met het hoofd in de handen geleund, met de ellebogen op tafel en starend in een krant. Terzijde lag de militaire studie en tientallen krantenknipsels, allen voorzien van een vetgedrukt kop: „Gevechten in Mandsjoerije”.

„Jim,” riep Kenneth Hart met krachtige stem.

Crawford gaf geen antwoord, waarop de ander hem aanstootte.

De elleboog gleed van tafel en met een bons viel Crawford's hoofd op het tafelblad.

„Dood!” riepen de vrienden ontsteld uit.

„Hartverlamming,” constateerde de dokter, nadat hij den doode had onderzocht.

Kenneth Hart wierp een blik op het van angst vertrokken gelaat van den doode en liet vervolgens zijn oogen over de krant dwalen.

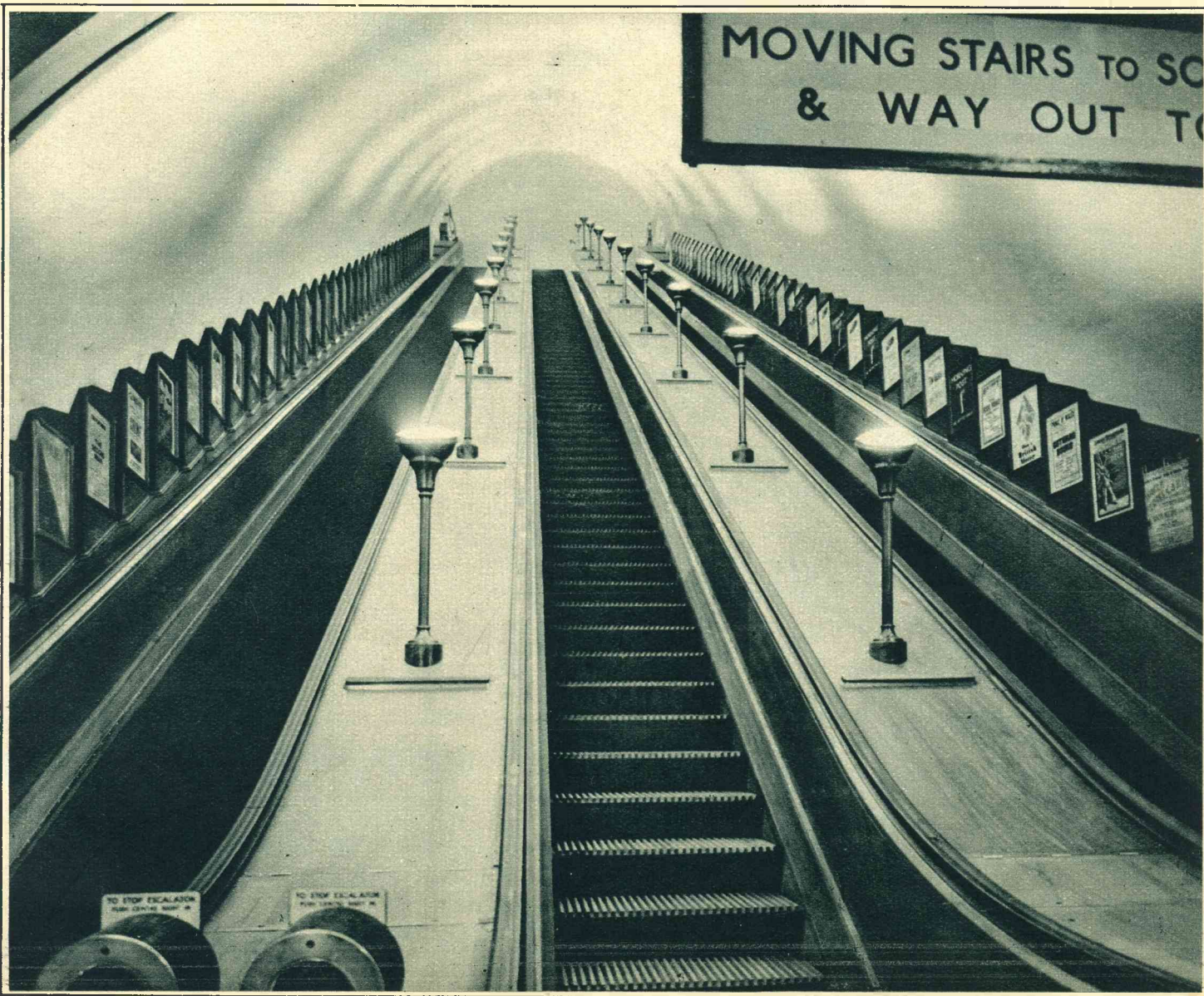
„Hier,” stiet hij op schorren toon uit en hardop las hij voor: „Bij het treffen dat gisteren tusschen de Japansche en Chineesche troepen nabij Hsin-Lintoen heeft plaatsgehad, zijn ettelijke dooden gevallen. Het juiste aantal is nog niet bekend. Nadat de Japanners de Chineesche troepen hadden verstrooid en op de vlucht gejaagd, namen zij van op grooten afstand de electriciteits-centrale van Pataohao onder vuur, waarin duizenden vrouwen en kinderen een toevlucht hadden gezocht.

Reeds na korten tijd was het reusachtige gebouw, van waaruit Hsinmin, Tahushan en Tsjintsjau van licht worden voorzien, een puinhoop, waaruit erbarmelijke kreten om hulp opgingen. Honderden slachtoffers liggen te sterven tusschen de puinhoopen en de afschuwelijk verminkte lijken.

Bij deze beschieting is de Japansche artillerie overtuigend gebleken, dat de nieuwe munitie, uit Duitschland ontvangen, voorzien van de koperen banden van bijzondere legering, een beduidend hoogere trefkans hebben, die een, zij het dan ook moordend succes, als dit mogelijk maakte.”

Kenneth Hart keek den dokter aan.

„U zult wel gelijk hebben: hartverlamming. Maar wij die hem hebben gekend weten beter: 't heet „Koper”....

De rolltrappen in de ondergrondstations van Londen, waarvan men gebruik maakt om naar de straat of naar een andere verdieping te gaan.

**Verstopping? Vuile maag misschien?
Als niets meer baat, helpt**

Istizin

Istizin-Tabletten, het zachte, aangename laxermiddel.
Bij apothekers en drogisten verkrijgbaar.

Koud en guur!
Voor Uw huid

Prijzen van 20-30-45 en 75cent

BLOEDARMOEDE

BLEEKZUCHT en alle daaruit voortvloeiende
ZWAKTETOESTANDEN

Dr. H. NANNING's
HAEMOFERRIN
(STAALHAEMATOGEEEN)

Uitstekend bloedvormend versterkingsmiddel.
f 2.60 p. 1/1 flesch - Aangenaam van smaak - f 1.60 p. 1/2 flesch
Dr. H. NANNING's Pharm. Chem. Fabriek N.V. - Den Haag

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM”
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen-
en Volksverzekeringen

ZONDER DIEET

ben ik in korten tijd 20 pond
lichter geworden door een een-
voudig middel, hetwelk ik iedereen
gaarne mededeel. — Schrijf aan
Mevr. Noto Haadinegoro, SA 1,
Torenstraat 8, Den Haag.

Adverteeren... is
bekend blijven!

**Laat u niet misleiden
door goedkoopere prijzen**

Wilt u werkelijk succes hebben met
bloembollen en planten
koopt ze dan bij onderstaand
adres en u blijft vaste afnemer

PAKKET I f 2.—

25 Gladiolen, zalmkleurig
25 " rood
25 " blauw
25 " wit

PAKKET II f 2.—

25 Gladiolen
25 Montbretias
25 Anemonen
25 Lelietjes van Dalen
25 Klaver vier

PAKKET III f 3.—

10 Trollius
10 Delphiniums
10 Herfstasters
10 Dubbele Dahlias

PAKKET IV

is inhoud van pakket II en
III en wordt als reclame-
pakket verzonden voor
f 4.50

STEEDS VOORRADIG:

Dubb. Dahlias p. stuk 10 ct.	Helianthus . per stuk 7 ct.
Spiraeas. 10 "	Herfstasters 5 "
Trollius 10 "	Delphiniums. 5 "
Tijgerlelies 10 "	Begonias 5 "

en andere soorten, alles prima kwaliteit.

Tevens 10 pakjes bloemzaad voor f 0.75
gekeurd soort-echt zaad, in soorten als Asters, Zinnias,
Phloxen, Lathyrus, Anjers, Muurbloemen enz.

Verzending franco rembours of na
storting op Postrekening No. 191214

P. C. HEEMSKERK Hz.
HILLEGOM

Lees in het

**AMSTERDAMSCH
SPORTBLAD**

hoe uw club op 't ranglijstje staat!

Elken Maandagmorgen Het Amsterdamsch
Sportblad in uw brievenbus... en u leest
hoe uw club zich gehouden heeft... hoe
ze speelden... wie er uitblonken.

Alle uitslagen van den Amsterdamschen
Voetbal Bond en Amsterdamschen Volks-
Voetbal Bond staan erin, uitgebreid sport-
nieuws, interessante sportlectuur.

Abonneer u... maar f 2.— per half jaar!
**HET AMSTERDAMSCH
SPORTBLAD** 10 ct. per nummer
aan alle Amsterdamsche kiosken.

J. F. KIKKERT & ZN.
NIEUWE LELIESTRAAT 25
TELEFOON 4968 EN 4938
FABRICANTEN VAN
DEURS — LAUFBEREIDINGEN
MEDAILLES EN INSIGNES
HET ADRES VOOR BETER GEMIDDELT

HOTEL CAFÉ-RESTAURANT
„KRASNAPOLSKY"
GEHEEL GEMODERNISEERD
DANCING
ZAAL VOOR
VERGADERINGEN EN BELOFTE PARTIJEN

BRUGMAN'S REISWAGENS
BRUGMAN'S AUTOCAR-REISVERBOD
WILHELMSTRAAT 34 — TEL. 1957 — AMSTERDAM

MIJ
Kwaliteits
Kwaliteits

EEN WELDAAD
Kwaliteits
Kwaliteits

DE HEEREN-BAIJ
Kwaliteits
Kwaliteits

COUPON

Verzoek mij te noteren als abonné op HET AMSTERDAMSCH SPORTBLAD
voor f 2.— per half jaar bij vooruitbetaling.

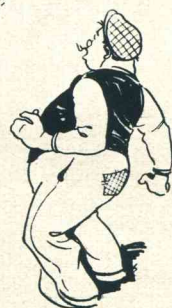
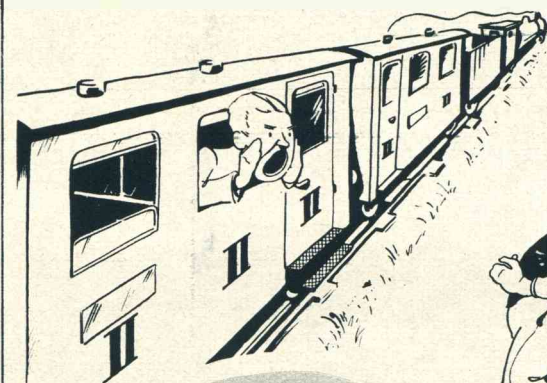
HANDEEKENING

ADRES

Aan de

UITGEVERS: 'T KASTEEL VAN AEMSTEL, N.Z. VOORBURG WAL 69-73, AMSTERDAM

Abonneert U op dit blad

**Zou hij de boodschap
verstaan hebben?**

Eén kans tegen tien... een sneltrein is
zoo gauw voorbij!

Wanneer u zeker wilt zijn, dat uw boodschap
verstaan, verwerkt en begrepen zal worden,
vergeet u dan niet met haar uit een sneltrein
te roepen. Zeg haar daár, waar uw toehoorder
rustig kan luisteren.

Zeg uw boodschap in de periodieke pers.
Dit is de beste gelegenheid van den modernen
tijd om uw toekomstige klanten in een stemming
te treffen, waarin zij uw pleidooi rustig kunnen
verwerken. En de eenige manier, waarbij gij
zeker zijt, dat ieder, dien gij uw boodschap
toeroept, haar zal verstaan en begrijpen.

ADVERTEER IN PERIODIEKEN

DE EEN OF MEER MALEN PER WEEK OF PER MAAND VERSCHIJNENDE BLADEN

GEEF UW ADVERTENTIE EEN LANGER LEVEN

VEREENIGING DE NEDERLANDSCHE PERIODIEKE PERS

Een schoonheid uit het hooge Noorden: meisje uit Hardanger.

Het Gepolunderde Huis

DOOR LUDWIG VON WOHL -

Ik dank je bij dezen nogmaals hartelijk voor je invitatie, beste vriend," zei Ollendorf. „Het is een gelukkig toeval, dat we je uitnodiging kunnen aannemen. Anders zit ik omstreeks dezen tijd tot over m'n ooren in de zaken en kan er zelfs geen dag tusschen uit. Maar toevallig is er dit jaar niet veel aan de hand, en bovendien moet eerst mijn woning weer ingericht worden — en dat geeft allemaal drukte en rommel. Laten ze 't maar zonder mij doen. Ik houd er niet van... Ik geloof wel," vervolgde hij, „dat ik de gestolen meubilering heelemaal af kan schrijven. We wonen nu al acht dagen in het Esplanade-Hotel en acht dagen reeds is de politie bezig met haar nasporingen — maar 't lijkt wel, of de meubels van de aarde verdwenen zijn, geen enkel stuk komt voor den dag, al meende de Commissaris, dat er spoedig genoeg een spoor zou worden gevonden. Hij vindt het vervelend, dat hij geen ruchtbaarheid aan het geval mag geven. Maar dat kan nu eenmaal niet anders. Ik zou niet graag de op- en aanmerkingen van mijn omgeving hooren, als de zaak ruchtbaar werd... en die fijne mijnheer Jimmy Beckett is ook nergens te vinden. Hij bewoonde drie kamers aan den Olivaer-Platz, maar gedeeltelijk heeft hij z'n bezittingen daar gelaten en zijn schulden betaald — en nadien heeft niemand hem meer gezien."

„Ik heb Beckett eens in een Club ontmoet," zei

Patterson peinzend. „Ik had zoo iets niet van hem gedacht — want hij was toch eigenlijk 'n geschikte kerel."

„U bent beslist een slecht menschenkenner," sprak Grit van Heeden. „'t Was een dwaas van een kerel."

Geoffrey Patterson keek haar een oogenblik verschrikt aan. Haar toon was hard als staal.

„Ik ga dus graag Berlijn uit," haastte Ollendorf zich tusschenbeide te komen, ten einde zijn nicht te beletten verder onheil te stichten. „'t Zal me aangenaam zijn, je jacht te leeren kennen."

De Engelschman maakte een erkentelijke buiging.

Mevrouw Ollendorf gaf haar echtgenoot onopvallend een wenk.

„Is er post voor mij boven?" vroeg ze met nadruk.

„J — ja — ik meen van wel," antwoordde de bankier verrast.

Mevrouw Ollendorf stond op.

„Ik ga eens boven kijken; ga je mee, Joseph?"

„Zeker, ik kom..." zei de bankier aarzelend.

Maar hij dronk toch zijn Hennessy leeg en volgde daarna zijn wederhelft naar boven.

„Waarom wil je hen alleen laten?" vroeg hij. „Daar komt van die twee hier toch niets... Ik geloof ten slotte... dat er heelemaal niets van komt..."

„Afwachten!" viel mevrouw Ollendorf hem in de rede. „Afwachten! In Monte Carlo zal ze wel ontgooien. De natuur daar, de zon, het jacht, de zee — je bent er verloofd en getrouwd, voordat je drie hebt geteld! Bovendien heb ik haar al wel zooveel laten merken, dat ze gelooft, dat ze niet meer zoo rijk is, als ze zich heeft voorgesteld..."

Ollendorf kneep geniepig z'n oogen half dicht.

„Zoo — en hoe heeft ze 't opgenomen?"

„O, ze werd erg klein. We hebben er niet vergeefs voor gezorgd, dat ze geen notie van geld heeft. Ik heb haar wijsgemaakt, dat haar opvoeding kolossale bedragen heeft gekost — en ze heeft alles glad geslikt."

Ollendorf knikte tevreden voor zich uit.

„Maar 't is toch beter als ze dien Engelschen lummel neemt — die is op zakelijk gebied net zoo'n uilskuiken als zij, en schatrijk bovendien. Dan behoeft ze ook geen ander bestaan te gaan leiden, terwijl, wanneer ze plotseling van een beperkte rente zou moeten leven, ze zich ten slotte toch wel eens zou kunnen gaan afvragen, of dat nu werkelijk alles is, wat haar is overgebleven en met Patterson is er ten slotte toch ook nog wel wat te doen..."

sprak de bankier.

„Dat is een goed idee," stemde mevrouw Ollendorf toe.

„En ik vind het 'n schitterenden inval van je, om

Sinds onze laatste opgave
keerden wij tengevolge onzer

Grafis Ongevallenverzekering

de volgende bedragen uit aan:

Wed. A. Spits, Kromme Elle- boog 50, Dordrecht	f 600.—
Th. W. Romani, Slaghekstraat 148 b, Rotterdam	- 60.—
M. G. J. v. d. Bosch, Nieuwe Langendijk 77, Delft	- 30.—
D. v. d. Ham, 's-Gravenweg Woningbouw 234 b, Nieu- werkerk a. d. IJssel	- 30.—
Wed. B. Jager, Watergeus- straat 83 a, Rotterdam	- 600.—
A. Kambier, Zijlsingel 69, Leiden	- 30.—
Wed. A. G. v. Goch, Dorpstr. 60, Orthen	- 500.—
M. H. Beckers, Jurgensstraat 2, Elsloo	- 300.—
	f 2.150.—
Vorig totaal bedrag	- 247.401.—
Nieuw totaal	f 249.551.—

Een Reclame-begroting
is niet volledig, wanneer

DE STAD AMSTERDAM

niet bij de bladen is
opgenomen

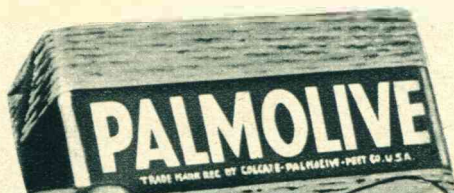

Zuiver

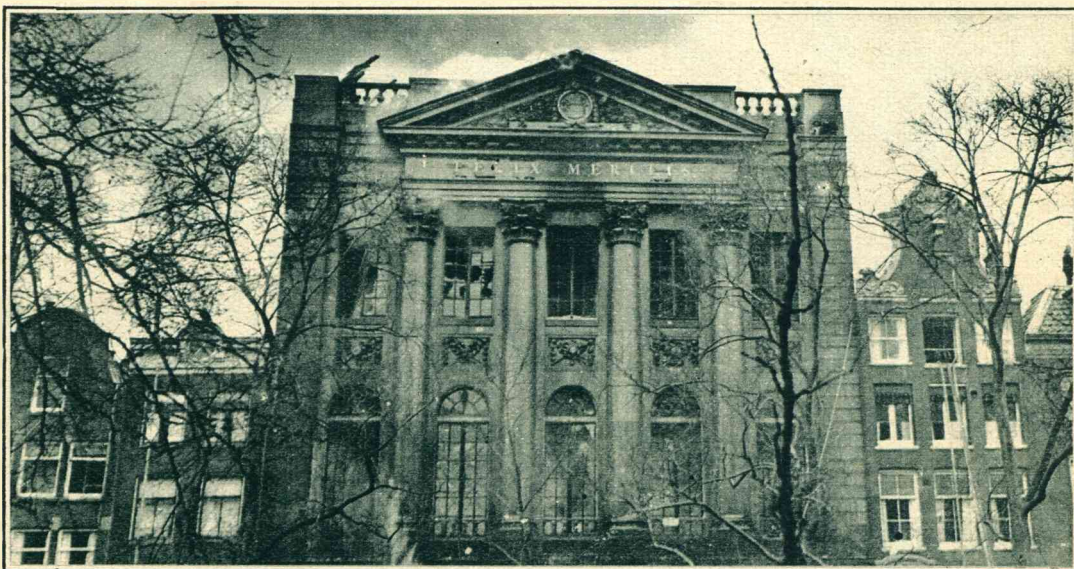
van samenstelling,
natuurlijk
van kleur

Er zijn honderden soorten zeep ver-
krijgbaar . . . maar slechts van weinige
wordt de samenstelling bekend ge-
maakt. Wij vertellen U echter gaarne,
waaruit Palmolive zeep wordt bereid!
Zij bevat uitsluitend zuivere olijf- en
palmoliën, zonder verfstoffen. Even-
min wordt deze zeep chemisch ont-
kleurd - en zij behoudt daardoor haar
natuurlijke zuiverheid en zachtheid.

*Zelfs in kalk-
houdend water
geeft Palmolive
binnen weinige
seconden een over-
vloedig schuim,
waardoor gron-
dige reiniging der
huid gewaar-
borgd wordt.*

20
cent
per
stuk

Hierbij nog eenige foto's
van den zwaren brand,
welke „Felix Meritis”
teisterde. (Hierboven) De
brandende voorgevel.

Op de lange Margyrus ladder
lieten de brandweerlieden meer
staaltjes van behendigheid zien.

De smeulende achter-
zijde van het dak.

Cacao-oogst in een plantage op het eiland Trinidad.

haar al zoo'n beetje voor te bereiden," merkte hij op zijn beurt weer op. „Ik ben pas weer met een groote zaak in zee gegaan — daar zijn Moschler en Levisohn van de Naamlouze Vennootschap voor ovenbouw, sterk bij geïnteresseerd — de vooruitzichten zijn schitterend, maar er zijn drie of vier ton voor noodig...."

„Waarom blijven we hier eigenlijk zitten?" vroeg Grit van Heeden na een minuut ongeduldig. „Laten we opstappen," sloeg Geoffrey Patterson voor.

Grit keek verrast op.

„Inderdaad een uitstekende gedachte," gaf ze toe. „En dan durven de menschen nog altijd beweren, dat u hersen- en gedachteloos bent. 't Is onbegrijpelijk, dat moet ik zeggen!"

Patterson stond zwijgend op, niet wetend of ze het ernstig meende of schertste — voor den drommel, dat wist je nooit bij dit meisje! — en ze betraden over het terras van de Esplanade de Bellevue-strasse.

„Zullen we een partijtje tennis spelen, juffrouw van Heeden?"

Ze rekte zich even uit in een gebaar van tegenzin, welke haar den laatsten tijd zoo dikwijls overviel.

„Nee, ik ga naar Maria Matterheim," besloot zij.

„Wie is dat?"

„Een vriendin van me: leelijk en hardhoorend; ze praat steeds maar over haar honden. Ik geloof, dat ze er zeven of acht heeft!"

„Maar waarom gaat u er dan naar toe?"

„Lieve deugd!" Grit van Heeden haalde verdrietig de schouders op. „In de eerste plaats, omdat ze niet met vleierijen aan komt zetten, en op de tweede plaats, omdat het zoo'n prettig gevoel geeft, met een mensch samen te zijn, wie men alle grofheden kan zeggen, welke je voor den mond komen, in de stellige zekerheid, dat ze er niets van hoort! Voor menschen, die je kunnen verstaan, komt er — helaas — altijd nog een zeker gevoel van medelijden bij je op...."

Geoffrey Patterson schudde niet-begrijpend het roodblonde hoofd.

„Mag ik u er heen vergezellen?" vroeg hij.

„Nee, dat mag u niet."

Ze liep een paar passen door en keerde dan weer terug.

„Heeft u dan niet in de gaten, dat u geen enkele kans hebt, meneer Patterson?" vroeg ze bijna sportief beminlijk.

Waarop Geoffrey Patterson haar trouwhartig aankeek, als een groote slungel van 'n jongen, die hij ten slotte ook was.

„'t Is niet erg," sprak hij. „Ik ben blij, wanneer ik bij u mag zijn."

Grit kon haar lachen niet bedwingen. 't Was ten slotte een goede kerel, wanneer hij maar niet zoo onbeholpen en dom was....

„Je bent een kind, Patterson," sprak ze, en ze gaf hem een klap op de ten afscheid uitgestrekte hand. „We zullen elkaar in Monte Carlo immers elken dag zien. Adieu!"

Snel en vastberaden stak ze den weg over en stapte op den Tiergarten toe.

Het was reeds tamelijk warm.

Onuitstaanbaar smakeloos opgetuigde menschen slenterden in het park rond, voor een deel reeds in de pas uit de motvrije koffers te voorschijn gehaalde zomerkleding.

De lucht was eenvoudig bezwangerd met kamfergeuren.

Grit van Heeden zette zich even op een bank neer om na te denken.

Dus: naar Monte Carlo. Waarom kon zij er zich niet zoo op verheugen, als ze gaarne had gewild? Patterson? Maar de goede jongen kon haar immers niet in 't minste lastig vallen. Dat men op zijn jacht verbleef, was toch ten slotte heelemaal geen reden om zich met hem te moeten verloven. Ze had hem bovendien immers duidelijk met evenveel woorden te kennen gegeven, dat hij geen enkele kans had? Waarom dan?

Ze opende haar handtasch en haalde haar poederdoosje met donsje en spiegel te voorschijn, ofschoon ze heel goed wist, dat ze „comme il faut" was. Daarbij kwam haar natuurlijk ook weer het briefje in handen, dat ze steeds bij zich droeg, sinds ze het dien gedenkwaardig beruchten morgen na den diefstal in den zak van haar pyama had gevonden. Ze las het nog eens door, en constateerde voor de dertigste maal, dat het een grenzeloze brutaliteit was, om haar eenvoudig met „lieve Grit" aan te spreken! En ze las verder:

„Om zeer bepaalde redenen heb ik mij genoodzaakt gezien, eenige zaken uit de villa van uw vereerden oom mee te nemen. Ik ben er van overtuigd, dat je me niet voor zoo smakeloos zult aanzien, dat ik mij daarmee aan diefstal, ontvreemding, of hoe men dit noemt, heb schuldig gemaakt. Neem maar aan, dat ik een gedachtenis aan je wilde bezitten. Later verneem je wel meer. Tot weerziens, spoedig!"

Je toegenegen
Jimmy Beckett."

Een aardige gedachtenis, meende Grit. Een die althans de moeite waard was! Die kerel was inderdaad de brutaalste rekel....

„Goedendag, juffrouw Grit!" sprak een vrolijke stem.

Ze keek op.

Naast haar op de bank zat Jimmy Beckett.

VIII. FRANKRIJK KOMT IN HET GEDING.

Het duurde bijna een volle minuut, vooraleer Grit van Heeden er aan dacht, dat ze den brief van dezen man toch zoo gauw mogelijk wegbergen moest — wat moest hij wel denken....

Jimmy grijsde vriendelijk.

„Ik vind het aardig van u, dat u me niet vergeten hebt," sprak hij. „Maar u behoeft dat briefje niet weg te moffelen. Ik heb het allang gezien. Hoe lang denkt u, dat ik hier al naast u zit?"

En hij wees op een exemplaar van de „Daily News" in zijn hand.

„Die Engelsche kranten hebben zoo'n gezegend formaat. Je kunt een heel legerkorps achter die bladen verbergen!"

„U bent nog even afschuwelijk vervelend als acht dagen geleden," antwoordde Grit, vastbesloten, niet met zich te laten spotten, en ze keek ijverig rond, of ze geen politieagent bemerkte.

„Weet u, dat men naar u zoekt?" ging ze met fonkelende oogen voort. „Men zou allang een bevel tot inhechtenisneming tegen u hebben uitgevaardigd, wanneer men een portret van u had gehad..."

„Van fotografeeren heb ik een afkeer," zei Jimmy lachend.

„Heel begrijpelijk. Hoe lang oefent u dat fijne vak van u reeds uit?"

Jimmy schudde meewarig het hoofd.

„Windt u zich toch niet zoo op!" spoorde hij haar beminlijk aan. „Het staat u heel slecht en het bederft uw teint. Bovendien kan ik niet vinden, dat u erg edelmoedig bent. Werkelijk, dat is niet aardig van u! Moet ik dan absoluut een dief zijn, wanneer ik bij uw oom 'n stuk of wat meubels weg laat halen? Ik vraag u: waar is de logica? Hoe kortzichtig! U hebt te weinig fantasie!"

„U bent bespottelijk met uw gezwam!" stoorde Grit op.

In velden noch wegen was een agent te zien.

Wacht — daar in de verte naderden er toch twee. Ze sprong overeind.

Jimmy zag in welke richting ze keek.

„Maar, maar," sprak hij, „u zult toch niet... Luister nu eens, ik moet absoluut met u spreken. Ziet u, u moet een beetje vertrouwen in mij hebben... ik..."

„Politie! Politie!"

De beide agenten hoorden de jongedame roepen, zagen haar wenken, en kwamen op haar toe.

„Dat is jammer," betreurde Jimmy. „Tot ziens dan maar, juffrouw Grit. Leest u intusschen dit maar eens door!"

En hij wierp een enveloppe op de bank en ging hoffelijk den hoed afnemend, van haar heen — volkomen rustig, alsof hij het zuiverste geweten ter wereld had, recht op de naderende politiemenschen toe.

„Goedendag," sprak hij beleefd, terwijl Grit de mannen toeriep, dat ze hem vast moesten houden en gevangen moesten nemen.

„Ik ben Amerikaansch rechercheur," sprak hij zacht. „Hier is mijn pas."

En hij liet hun zijn paspoortportefeuille zien.

„Deze jonge dame heeft alle reden om te wenschen, dat ik gedurende de eerstvolgende vierentwintig uur in verzekerde bewaring doorbreng. Doch ik ben juist achter haar oplichterijen gekomen. Ze maakt deel uit van een bende langgezochte misdadigers. Mijn bewijsketen sluit hedenavond."

„Zullen we haar gevangen nemen?" vroeg een der beampten rondweg.

„Nee, in vredesnaam niet," hield Jimmy hem terug. „Dat zou alles bederven. Ze moet nog op vrije voeten blijven. Ik ken haar schuilplaats — ze kan me niet ontsnappen. Nee, loopt u maar gewoon voorbij, en luistert niet naar haar gezwam. Dat is alles. Goedendag!"

En wederom hoffelijk den hoed afnemend, wandelde hij rustig, maar met veerkrachtige stappen het park uit.

Toen Grit bemerkte, dat Jimmy zich ongehinderd van de politie-agenten verwijderde, snelde zij radeloos op hen toe.

„Neem hem dan toch gevangen," riep zij. „Het

is Beckett, Jimmy Beckett — hij heeft de heele villa van mijn oom leeggeplunderd!"

De beide agenten begonnen te lachen.

„'n Heele villa ineens?" vroeg één hunner.

„Werkelijk, dat moet 'n handige jongen zijn!"

„Ja, maar neemt u hem dan toch gevangen!"

„Nee, nee, dat is niet nodig," stelde de beambte haar gerust. „Het is beter dat hij vrij blijft."

„Ja maar — zijn jullie dan krankzinnig?" viel Grit uit, en ze zag wanhopig, hoe het elegante grijze voorjaarskostuum van Jimmy ieder oogenblik verder verdween.

„Kalm aan 'n beetje, jongedame," sprak de agent beleedigd. „U hebt wel 't minste recht om fatsoenlijke menschen te beleedigen!"

„Lafaard!" riep Grit ten hoogste opgewonden. „Ellendige lafaard! Mij bedreig je, maar je hebt den moed niet om dien misdadiger te vangen..."

„Hou je mond!" bulderde thans de woedende beambte. „Anders neem ik je in arrest wegens beleediging!"

„Kom mee, Otto!" vermaande de ander den opgewonden collega. „'t Is beter om haar vrij te laten loopen."

De andere bedwong zich.

„Je hebt gelijk ook, Herman," gaf hij toe. „Het zal binnenkort toch wel met haar vrijheid gedaan zijn."

En de beide politiemannen wandelden rustig verder, zonder zich nog een oogenblik te bekommeren om de sprakeloos achterblijvende Grit, die met wankelende schreden op de eerste de beste bank toetrad, waar ze zich versuft neerzette, om haar gedachten te verzamelen.

Jimmy had allang zijn pas weer bij zich gestoken.

„Het is toch maar goed, dat die brave menschen hier zoo weinig Engelsch verstaan," dacht hij bevredigd. „Een Amerikaansche pas doet wonderen."

Eerst 'n kwartier later kwam Grit van Heeden op de gedachte, naar de andere bank terug te keeren, om te zien, wat de onbeschaamde kerel haar voor een brief had toegeworpen.

Die lag er nog steeds.

Ze scheurde het couvert open.

„Lieve Grit!" — weer die onbeschaamdheid — „Hiermee bevestig ik, een complete woninginrichting in leen en ter bewaring van je te hebben ontvangen. Ze bestaat uit de volgende stukken:..."

En dan volgde een nauwkeurige lijst van alles, van tapijten en groote meubelstukken tot de kleinste kleinigheden toe, zooals het hondje van Meissner porcelein en de Netzky-verzameling van haar tante. Het was een buitengewoon uitvoerige, bijna met pedante nauwkeurigheid uitgevoerde opsomming, die ze daar in handen had.

Grit sloeg zich de handen voor het hoofd.

„Wat beteekent dat?" vroeg zij zich af.

Maar dan schoot het bloed haar naar de wangen en woedend wierp ze den brief op den grond.

„Het is toch maar plagerij!" sprak ze verbitterd, en ze keerde snel naar het hotel terug, om daar de mededeeling te gaan doen, dat zij den overal tevergeefs gezochten misdadiger frank en vrij in den Tiergarten had aange troffen.

Nu wist men ten minste, dat hij nog in Berlijn was. Het moest de politie toch mogelijk zijn, hem op te sporen.

Het was werkelijk verschrikkelijk, zoo slecht tante Alice zich op reis wist te behelpen en te beheerschen. Ze was de zenuwachtigheid in persoon, was voortdurend bang, ontzettend bang, alles, maar dan ook alles vergeten te hebben, en wanneer ze dan gedurende 'n paar minuten in onuitstaanbare kwelling alles had afgezocht, schoot

haar plotseling te binnen, dat ze het verlangde in den hutkoffer — neen, in het reisvalies — ach neen, wat dom, in den tweeden leeren koffer had weggeborgen. Ze ging te keer tegen den man aan de contrôle, omdat hij haar niet spoedig genoeg doorliet; tegen den kruier, die haar bagage te onzacht behandelde, tegen den conducteur, die niet zorgde voor voldoende ventilatie; tegen den keller, omdat de biefstuk niet genoeg doorbraden was... eenvoudig ontzettend!

Grit stond geërgerd in de deuropening van den coupé en keek door de min of meer berookte vensterruit van den D-trein naar het ingewikkelde lijnennet van het station bij den Dierentuin.

De reis ging naar het zonnige zuiden, naar de lichtende kleurenpracht der Riviéra.

En opnieuw vroeg Grit zichzelf af, waarom ze zich niet werkelijk van ganscher harte kon verheugen.

En dezen keer gaf ze zichzelf eerlijk antwoord:

„Je verdient toch eigenlijk een paar ferme oorvijsen, Grit-lieve, omdat je je aanstelt als een schoolmeisje! Men reist met je naar het schoonste plekje op de wereld, en nu zit je in zak en asch, omdat je een zenuwachtige tante tot reisgezelschap hebt, en een oom, die niets anders doet dan zich in effecten-koersen verdiepen, in plaats van een echten man! Wees nu eens eerlijk! Schaam je; het is nu eenmaal niet anders, er zijn in de wereld meer effectenmenschen, zenuwlijders en... inbrekers, dan werkelijk echte menschen. Geduld maar, en verder, basta."

Met een energiek gebaar besloot zij, zich blij te toonen, zich ook inderdaad te verheugen en ze keek met vroolijke belangstelling naar een echtpaar, onmiskenbaar van Saksische afkomst, dat vol verwijfeling aan den conducteur vroeg, of „deze trein naar Leipzig ging."

Waarop het den beambte met veel moeite gelukte, hun het besef bij te brengen, dat deze trein, zooals ze trouwens aan de borden konden zien, naar Parijs ging, en dat ze den trein naar Leipzig op het Anhalter station, en niet hier, bij den Dierentuin moesten zoeken.

Geamuseerd deed Grit een stap achteruit en kwam daarbij in niet onzachte botsing met een slanken, donkerharigen heer, die in levendig Fransch een lawine van verontschuldigen uitte.

Hij was zeer elegant gekleed en scheen buitengewoon veel vaast te hebben.

Na zijn verontschuldiging schoot hij, als ware hij een torpedo geweest, zijn koffers achter zich aansleepend, door de loopgang, en verdween in een coupé.

Buiten werd gefloten, menschen kwamen nog aangerend, en er heerschte de gewone drukte en opwindung als bij de afreis van zulk een kleine wereld op zich, die een trein met menschen is. Dan het even aanzetten, het geruischloos uit de groote overkapping glijden....

„Grit! Grit!"

Het meisje schrok uit haar diep gepeins met een schok wakker.

„Kom toch eens hier! Ik kan die leeren handtasch maar niet open krijgen! Je bent er ook nooit, als men je noodig heeft!" bromde tante Alice reeds ongeduldig.

„Ik kom al, tante," riep Grit en ze ging den coupé weer binnen, waarvan de internationale orde en netheid door mevrouw Ollendorf reeds was omgetooverd in een onbeschrijflijken chaos van honderden kleine voorwerpen van den meest uiteenlopenden aard.

De sneltrein vloog over de ijzeren baan tusschen Parijs en Lyon.

Nadat markies de Brissac zijn reisgenoot Ollendorf achtereenvolgens op 'n fijn broodje met ham, gevulde truffels en 'n glas prima Chateau Lafitte had getracteerd, begon de bankier zijn coupé-genoot met aanmerkelijk meer vriendelijkheid te behandelen.

In het begin ziet men immers iedereen, die in „zijn" coupé binnenkomt, intuïtief als een volkomen ongerechtigden indringer in het eerst veroverde heiligdom aan.

Maar deze man scheen werkelijk manieren te bezitten. Hij sprak — zij het ook met een duidelijk Parijsch accent — tamelijk vloeiend Duitsch. Het Fransch van den heer Ollendorf reikte niet veel verder dan het op school geleerde „le boeuf — de os, la vache — de koe, fermez la porte — doe de deur toe."

Bovendien was zijn reisgezel markies, en, te oordeelen naar zijn uiterst elegante, overal met 'n klein zilveren kroontje gemerkte bagage, een rijke markies; hij kende de Riviéra op z'n duimpje.

„O! O! — Monte Carlo!" riep hij begeesterd uit, terwijl zijn witte tanden flikkerden onder den zwarten knevel. „Voor al op 't oogenblik, in Maart, komen de reizigers uit Egypte, uit Heluan en uit Caïro daarheen. 't Is er op het oogenblik juist het hoogtepunt van het seizoen — heerlijk, heerlijk. Ik kom er ieder jaar in Maart."

„Reist u ook naar Monte Carlo?"

„Zeker, mijnheer, zeker! Ik heb zelfs besloten me daar een villa te koopen en me er te vestigen. 't Is het mooiste plekje van de wereld."

Ik heb al een aantal meubelen gekocht — in Duitschland nog — prachtige meubelen — de heele inrichting al compleet. Het wordt een riant huis!"

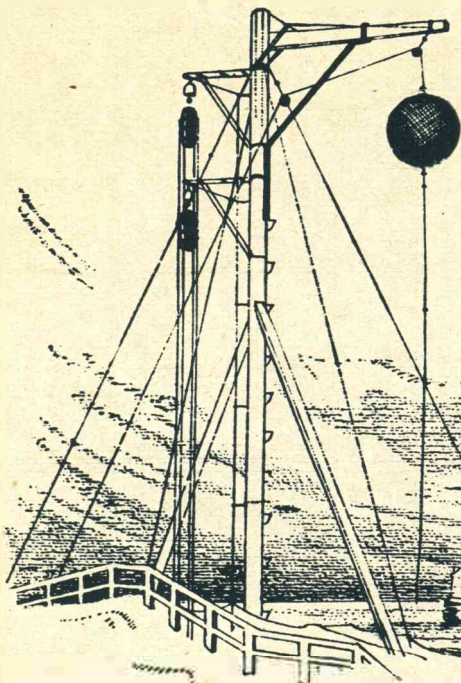
„Daar ben ik van overtuigd," meende de door dezen woordenvloed eenigszins overblufte bankier. „U moet me er eens 'n bezoek komen brengen," noodigde de markies hem allerbeminlijkst uit.

„U en uw vereerde vrouw gemalin — echtgenoot, of hoe zegt men dat bij u ook weer? — gemalin — ja, en mejuffrouw uw dochter — nietwaar?"

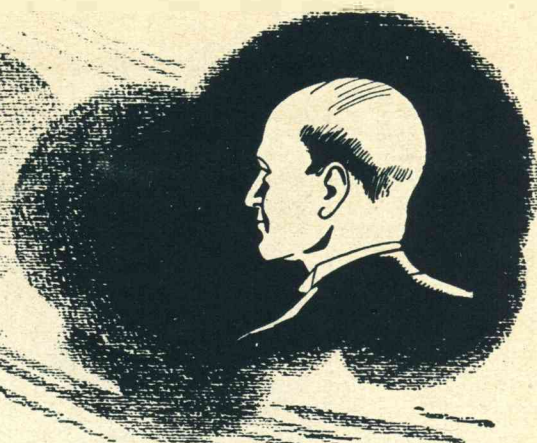
(Wordt voortgezet)

Ananasoogst op Honolulu.

Weest op Uw hoede voor een kaal hoofd!

Lees hoe Silvikrin helpt.

Jan van Ees

van het Hofstadtooneel
zegt:

„Silvikrin is volmaakt”.

Jan van Ees

**Nog frappanter zegt:
Louis van Gasteren**

Wie geen kale plekken
wil zien, moet Silvikrin
gebruiken. Ik ben ver-
rukt over Silvikrin. Het
haar wordt heerlijk zacht,
krachtig en glanzend
van gezondheid.

L. van Gasteren

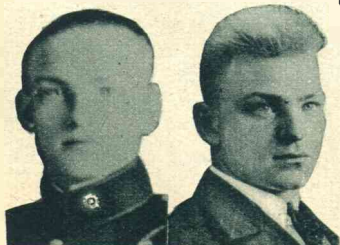

**In dezen tijd van kort
haar lijkt 't prachtige
lange haar van**

Meij. Carpentier
een sprookje. Maar het
is werkelijkheid. Meij.
Carpentier zegt:

„Ik denk met vreugde
terug aan den dag dat
ik Silvikrin leerde ken-
nen. Ik wil het niet meer
missen. Mijn haar is vol
en glanzend geworden”.

**Wij besluiten deze korte rij (duizenden
andere attesten liggen voor U ter inzage)
met deze twee merkwaardige foto's
van den heer**

W. Martijnse

die schrijft:
Ik verloor in een
half jaar mijn haar
bijna geheel en al.
Silvikrin heeft mij
verbazend gehol-
pen. Hierbij 2 fo-
to's. Het verschil
is wel zeer groot.

Een kaal hoofd — het schrikbeeld voor iedereen,
die waarde hecht aan een goed uiterlijk. Wat hierna
volgt, klinkt haast ongelooflijk, maar het is waar:

Kaalhoofdigheid, haaruitval en roos en al de vele
ongemakken van slechten, leelijken haargroei kunnen
thans eindelijk geheel worden genezen.

Dr. Weidner, de beroemde natuurkundige, heeft na
jarenlang, onvermoeid werken een prachtig middel
gevonden. Honderdduizenden hebben hierdoor reeds
hun vollen, gezonden haardos teruggekregen.

Aan welke kwaal U ook lijdt: Vettig haar, roos,
afbreken van de haren, slijten aan de punten, dor
droog haar, sluk, krachteloos haar, kale plekken,
haaruitval of kaalhoofdigheid, Silvikrin, dit is de
naam van Dr. Weidner's vinding, helpt U. Het wekt
de verzwakte, uitgeputte haarwortels tot nieuwe
haarproductie op.

Dit is het groote geheim

Silvikrin is een oplossing van gezuiverd, volkomen
gezond menschenhaar en het bevat dus: Cystine,
Cysteïne, Tyrosin en Tryptophaan, allen stoffen,
die voor den haargroei onmisbaar zijn. Geen enkel
ander middel ter wereld kan deze stoffen bevatten,
omdat de bereiding gepatenteerd is.

Silvikrin wordt op verbluffend eenvoudige wijze
in de hoofdhuid gemasseerd, de haarwortels nemen
het op en worden daardoor gevoed.

Het klinkt verbazend eenvoudig maar het helpt schit-
terend. Reeds na enkele dagen is de roos ver-
dwenen. Uw haar wordt weer sterk en krachtig.
Het is op weg om heelemaal gezond te worden.

Het groeit weer!!

75.000 à 100.000 haarwortels verzorgen den haar-
groei en moeten regelmatig worden gevoed. Wan-
neer de organen dit niet meer kunnen doen, dan
helpt alleen Silvikrin.

Laat U volledig inlichten over Silvikrin. In het
korte bestek van deze advertentie kunnen wij niet
alles zeggen. Daarom is een boekje samengesteld,
waarin de vinding van Dr. Weidner op onderhou-
dende, interessante wijze is beschreven en dat U
antwoord geeft op vele vragen.

Vraag het boekje door nevenstaanden bon. U ont-
vangt dan tevens een groot pakje Silvikrin Sham-
pooon, dat U zal bewijzen welk een weldadigen
invloed Silvikrin op Uw haar heeft.

Maar post den bon nog heden, van uitstel komt
atstel. Morgen vindt U het blad niet meer terug en
het zou U spijten.

Hier is de wetenschap, op wier
uitspraak de roem van Silvikrin
gegrondvest is

De volgende geleerden schrijven Silvikrin dage-
lijks voor en bevelen het met overtuiging aan:

Prof. Dr. Rud. Polland.	Dr. Prins.
Prof. Dr. Wolvart.	Dr. Klapper.
Prof. Dr. Friedenthal.	Dr. Speijer.
Prof. Dr. Abel.	Dr. Weinberger.
Dr. Meijer-Wijl.	Dr. v. d. M.
Dr. G. W. A. P. Dir.	Dr. Sostero, (Italië).
Geneesheer in N.-O.-I.	en vele, vele andere.

Vul den bon direct in en
post hem nog heden in
een gesloten envelop. 20
cts. postzegels insluiten.
Als brief frankeren. U
ontvangt dan een schat
van wetenswaardigheden
en een groot pakje Sil-
vikrin Shampooon (voor
6 wasschingen), dat het
werkzame Silvikrin bevat.

Hier is Silvikrin Een groote proef

Post den bon nog heden, van uitstel komt afstel.

Aan Laboratorium Silvikrin
Verlaatztr. 52/56 - Rotterdam **BON**

Als lezer van „De Stad A'dam" verzoek ik U mij
zoaals in Uw advertentie aangeboden, te zenden:

1. Het boekje „Ons Hoofdhaar”.
2. Een groot monster Silvikrin Shampooon voor 6 hoofdwasschingen.
3. Een monster Silvikrin Haarwater.
4. Attesten van Doctoren.

Ik sluit hierbij 20 cents aan postzegels
in ter vergoeding van kosten en porto.

Naam:

Straat:

Plaats: 104

Hier uitknippen.

Weelderig Haar door Silvikrin.

EIEREN TER WAARDE VAN F 2500

De Reuzenalk werd ongeveer 60 centimeter hoog, de merkwaardige, gegroefde snavel bereikte een lengte van 85 millimeter.

EEN UITGESTORVEN VOGEL**DE REUZENALK**

In het begin der negentiende eeuw kwam de Reuzenalk nog in vrij grooten getale voor, voornamelijk bij IJsland en Newfoundland. Hier bevond zich o.a. een bekende broedplaats op Funk-eiland in de Bonafistabaai.

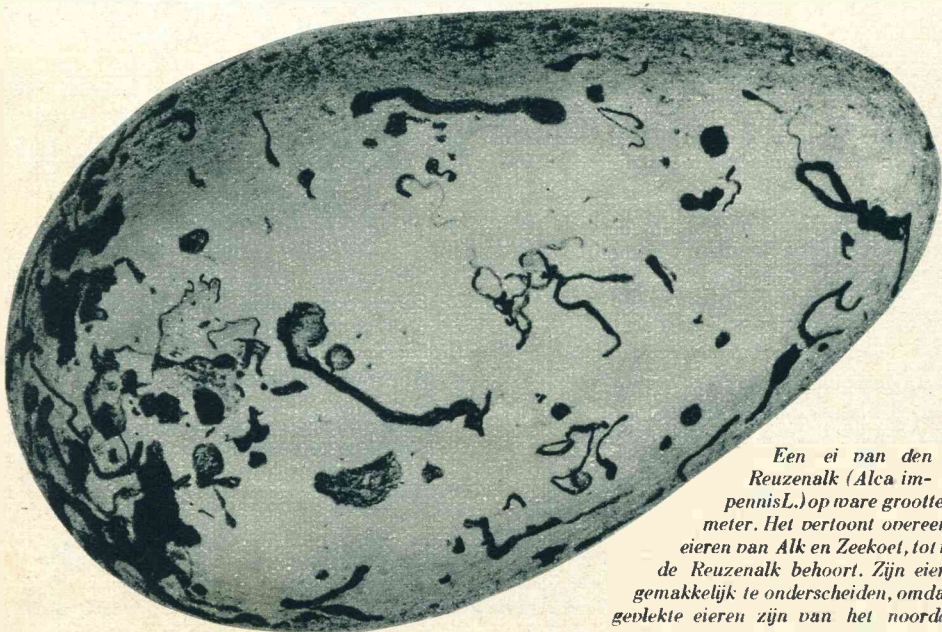
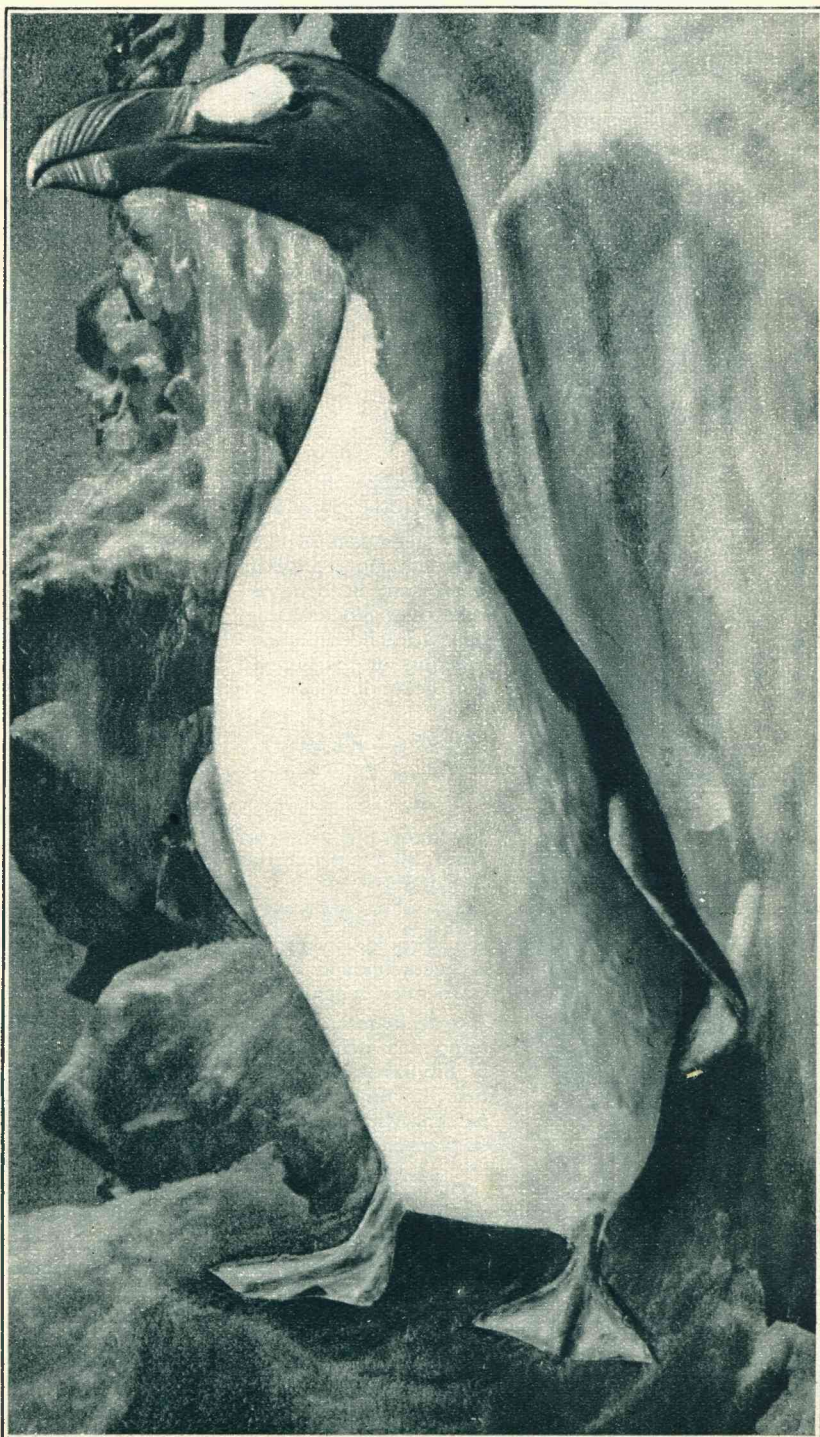
Daar de vogel, die in gestalte zeer veel weg had van een pinguin, doch er niet aan verwant is, uitstekend duiken en zwemmen kon, was hij veilig op de door de woelige en gevaarlijke zee omspoelde rotsen. Maar niet lang. De mensch vond toegang tot de haast ongenaakbare rotsvestingen en bij honderden werden nu de vrijwel weerlooze en niet tot vliegen in staat zijnde vogels afgeslacht door de zeevaarders.

In speciaal daarvoor gebouwde omheiningen van steen werden ze als schapen binnen gedreven en doodgeknuppeld. Het duurde niet lang of een vermindering werd merkbaar, maar meedoogenloos werd de slachting voortgezet totdat het niet meer de moeite loonde, het eiland te bezoeken. Aan bescherming werd niet gedacht. Integendeel. Verzamelaars doodden ten behoeve der musea de laatste. Misschien gelukkig maar, ze konden beter in een museum terecht komen en voor het nageslacht bewaard blijven, dan in een paar matrozenmagen. Het einde kwam sneller dan men vermoed had. In 1844 werd de laatste gedood en daarmee verloor de wereld wederom een der merkwaardigste vogels uit het noordelijk halfrond. Nogmaals, de vogel dient niet verward te worden met de pinguin, die uitsluitend in het zuidelijk halfrond te vinden is, al komt hij hier wat gestalte betreft mede

overeen. Vroegere zeevaarders noemden hem ook wel pinguin, maar zij waren ook geen vogelkundigen. In 't geheel zijn er ongeveer een 90-tal opgezette exemplaren bewaard gebleven en een goede 60 eieren, die uit den aard der zaak zeer zeldzaam zijn en vaak kapitalen opbrengen.

De kans, dat er nog een enkele of meer van deze vogels in leven zijn, onopgemerkt door den mensch, is gering. Wel drong een jaar of wat geleden het gerucht tot ons door, dat een dergelijke vogel aan de kust van Noorwegen gezien was, maar een bewijs werd niet geleverd. Het is immers haast onmogelijk, dat een zoo opvallende verschijning als de Reuzenalk 80 jaar lang over het hoofd zou gezien zijn.

G. A. L. BISSELING.

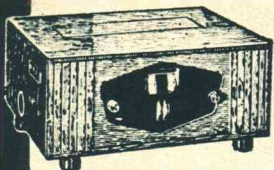

Een ei van den Reuzenalk (Alca immensis L.) op ware grootte, 120x77 millimeter. Het vertoont overeenkomst met de eieren van Alk en Zeekoet, tot welke familie de Reuzenalk behoort. Zijn eieren zijn echter gemakkelijk te onderscheiden, omdat 't de grootste geplekte eieren zijn van het noordelijk halfrond.

In Nederland bevinden zich slechts twee opgezette exemplaren van den Reuzenalk, n.l. in het Zoölogisch Museum van Artis te Amsterdam en in het Natuur-Historisch Museum te Leiden, waar zich, evenals te Amsterdam, ook een ei in de collectie bevindt.

WELK VAN DEZE DRIE?

Welk van deze drie Hollandsche N. S. F. producten mogen wij eens bij U thuis demonstreeren?

De Hilversum 32

Het toestel dat U een krachtige ontvangst geeft van alle Europeesche zenders van betekenissen?
Prijs slechts fl. 135.—

De N. S. F. 4?

Het toestel met de bijzondere eigenschappen?
Prijs slechts fl. 155.—

of de Hilversum 52

Het méér dan bijzondere N. S. F. product, het toestel en luidspreker ineen, met de „super-inductie“-schakeling.
Prijs fl. 275.—

Gratis demonstratie door:

N.V. Instrumenthandel v.h. Fa. P. BEERVLIET
Radio Technisch Bureau
Oude Spiegelstraat 3

en
Technisch Bureau
DUYVENÉ & REMMERS
1e v. Swindenstr. 47-49
Filiaal Nassaukade 379

N.Y. MAGAZIJN

DE BYENKORF

Onze Magazijnen te Amsterdam, Den Haag en Rotterdam zijn de grootste, best gesorteerde en meest modern ingerichte in Nederland.

Door concentratie van den inkoop zijn onze verkoop-prijzen uiterst laag gesteld.

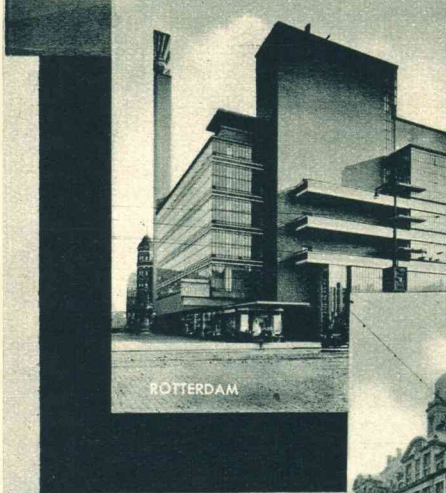
Ruim 80 verschillende verkoop-afdeelingen, Lunchroom, Daktuin ¹⁾, Leesbibliotheek, Rijkspost-, Telefoon- en Telegraafkantoor, Bagagedepot van de Nederl. Spoorwegen, Eigen Auto-besteldienst, Kapsalon ²⁾ enz.

¹⁾ Alleen in Den Haag en Rotterdam.

²⁾ Alleen in Rotterdam.

DEN HAAG

ROTTERDAM

AMSTERDAM

AMSTERDAM

DEN HAAG

ROTTERDAM

Een aanhouder
wint....!

Geregeld
Adverteeren
is....
winnen!

Een abonnement voor weinig
geld en dan nog een gratis
verzekering op den koop toe.

Al onze abonné's zijn gratis
verzekerd tegen ongelukken

hun overkomen in of buiten de
uitoefening van hun beroep.

UITKEERINGEN:

bij levenslange invaliditeit . . .	f 2000.—
bij dood	= 600.—
bij verlies van 1 hand, voet of oog =	300.—
bij verlies van 1 duim of wijsvinger =	60.—
bij verlies van een anderen vinger =	30.—

Zie de Polis-voorwaarden.

Kon geen lepeltje opnemen.

Nu tilt hij 100 kilo.

De menschen beweerden, dat hij nooit meer zou kunnen werken. Het is wel waar, 70 jaar is oud, maar al gauw toonde hij dat de voorspellingen niet uitkwamen. Nu werkt hij soms 12 uur per dag. Maar laat hem 't zelf vertellen:

„Ik ben 70 jaar en het is aan Kruschen Salts te danken dat ik er nog ben. Vo-
rig jaar Kerstmis was ik door reumatisch letterlijk dubbel gevouwen. Ik kon mijn haar niet borstelen, me niet wasschen en zelfs geen theelepeltje optillen. De menschen voorspelden mij, dat ik nooit meer zou kunnen werken. Tegenwoordig werk ik harder dan menig jonge man. Ik kan ongeveer 100 kilo tillen. De menschen zeggen nu dat het een mirakel is. Duizendmaal dank aan Uw Kruschen Salts. Niets anders kan mij zoo goed gezond houden. Ik neem het in mijn thee en heb velen al aangeraden hetzelfde te doen. Ik kon zelf niet in of uit bed komen, evenmin rechtop zitten. Mijn vrouw moest steeds een handdoek om mijn nek doen om me te helpen. Ik gaf dus heel wat last, maar nu maak ik soms werkdagen van 12 uur. Dit heeft Uw Kruschen Salts gedaan.“ G. J.

slotte de gemartelde gewrichten U plat terneer doen liggen. Neen, zoek direct naar de hoofdoorzaak van Uw reumatiek en neem afdoende maatregelen.

Rheumatische toestanden zijn het gevolg van een teveel aan urinezuur in 't lichaam. Twee van de ingrediënten van Kruschen Salts hebben het vermogen urinezuur-kristallen op te lossen. Weer andere dezer zouten sporen de organen aan om deze opgeloste kristallen langs den natuurlijke weg te verwijderen. Behalve deze zijn er nog andere zouten in Kruschen Salts, welke voorkomen, dat het voedsel in de ingewanden kan gaan gisten en tevens zorgen dat urinezuur en andere lichaamsgiften, welke de gezondheid zouden ondermijnen, zich niet weer kunnen ophopen. Bedenk dus wel, dat het de „kleine dagelijksche dosis“ Kruschen is, die Uw lichaam zuivert van urinezuur en U uit de klauwen van de reumatiek houdt.

Kruschen Salts

Is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogist- en f. 0.90 en f. 1.60 per flacon. Imp.: N.V. Rown-tree Handelsmij., Heeren-gracht 209, Amsterdam C.

INTEEBENBILJET

Ondergeteekende verklaart zich hiermede te abonneren op „De Stad Amsterdam“ à f 1.62⁵ per drie maanden ¹⁾ f 0.12⁵ per week

¹⁾ Doorhalen wat niet verlangd wordt.

Naam

Adres

Bovenstaand inteebenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons Bureau, N. Z. Voorburgwal 262, of per post toezenden in open enveloppe met postzegel van 1½ cent gefrankeerd.

De Administratie van „DE STAD AMSTERDAM“
N. Z. VOORBURGWAL 262

Mooie, Gezonde Huid
Alle ruwheid en roodheid, pukkeltjes
en uitslag, worden weggewomen door
PUROL
Dooten 30-60-90 ct. Tube 80 ct.
Bij Apoth. en Drogist.

ABONNEERT U OP
DE STAD AMSTERDAM

Tegen roode handen: Crème Leodor

De verkoelende en geneeskrachtige werking van de sneeuw-witte Crème Leodor komt vooral tot haar recht, wanneer de handen en het gezicht ten gevolge van de koude in den winter zeer rood geworden zijn. Ook wanneer de huid gevoelig is en openbarst, bewijst de crème voortreffelijke diensten tegen de zoo lastige jeukprikkeling en tevens als onderlaag voor poeder. Tube 35 cent en 60 cent, waarvan de werking nog verhoogd wordt door Leodor Edel-Zeep, 30 cent per stuk. Verkrijgbaar in alle zaken, welke Chlorodont verkoopen.

DE WOLKENKRABBER: AMSTERDAMS HOOGSTE WOONHUIS IS VOLTOOID

DE STAD AMSTERDAM
GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

Red. en Adm.: N.Z. Voorburgwal 262. Tel. 33170. Postrekening 97946. Abonnementsprijs: p. week 12½ cent; per kwartaal BIJ VOORUITBETALING f1.62⁵; per post ook voor Ned.-Indië f1.75; Voor het overige buitenland f2.25 of f2.50: Losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f30.— tot f2000.—)

OPLAGE BOVEN 90.000 EX.